VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

KÖZGAZDÁSZ

A MARX KÁROLY KÖZGAZDASÁGTUDOMÁNYI EGYETEM LAPJA

XVII. ÉVFOLYAM, 8. SZÁM | ÁRA: 80 FILLÉR | 1975. ÁPRILIS 24

A TARTALOMBÓL

Kongresszusi üzenet

AIESEC-kongresszus

Gondolatok egy kitüntetés kapcsán

Beszélgetés a kari agit.-prop.-titkárokkal

József Attila szavalóverseny

NEBU — avagy hagyományt alapítunk?

Köszöntjük a XII. országos tudományos diákköri konferencia közgazdasági szekciójának résztvevőit!

A KISZ KB FŐDÍJA

Egri győztesek

A XII. OTDK számítástechnikai és automatizálási szekcióját az egri *Ho Si Minh Tanárképző Főiskola rendezte* április 6-án és 7-én. *17 felsőoktatási intézmény 110 hallgatója 74 dolgozattal versenyzett,* ami figyelemre méltó, hiszen ezt a szekciót még csak második alkalommal rendezték meg külön.

Egyetemünkről 5 dolgozatot neveztek, mindegyiket elfogadta előadásra a zsüri (elnök: Tóth Imre, az OTSZK igazgatója, tagjai: Hosszú Miklós, Jakobi Gyula, Jékel Pál, Szelezsán János). *Egyetemünket 9 diák és a számítástechnika-tanszékről Csépai János adjunktus képviselte a szekcióüléseken.* Négy szekcióban — adatfeldolgozó, alapsoftware, folyamatirányítás, alkalmazások és alkalmazott software — folytak egy időben az előadások. Az egyetemünkről érkezett dolgozatok 3 szekcióban, de időben egymás után kerültek előadásra, így mindegyiken részt tudott venni delegációnk minden tagja.

Három fődíjat az Oktatási Minisztérium adott, ezeket a Budapesti Műszaki Egyetem, a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskola és az Eötvös Loránd Tudományegyetem egy-egy dolgozata nyerte. A KISZ KB három fődíja közül

(Folytatás a 3. oldalon)

Megkezdődött az ünnepi ülésszak

Az aula ezen a tavaszon szinte le sem veti ünnepi virágdíszes, brokátfüggönyös ruháját. Két kerek évforduló között, a felszabadult Magyarország 30. születésnapja után és a fasizmus három évtizeddel

Huszár István előad

ezelőtti legyőzésére való emlékezés előtt került sor az egyetemi tanács és a közgazdasági társaság által hazánk felszabadulásának 30. évfordulója alkalmából rendezett kétnapos tudományos ülésszakra.

Április 21-én délelőtt 10 órakor dr. Berend T. Iván rektor nyitotta meg ünnepélyes szavakkal a tudományos találkozót. Üdvözölte az ülésszakon megjelent állami és pártvezetőket: Huszár Istvánt, a Minisztertanács elnökhelyettesét, az MSZMP KB tagját, Király Andrásnét, a budapesti pártbizottság titkárát, Romány Pált, az MSZMP KB területi fejlesztési osztályának vezetőjét, Kornidesz Mihályt, az MSZMP KB osztályvezetőjét, Csikós Nagy Béla államtitkárt, Garamvölgyi Károly miniszterhelyettest, Hetényi István államtitkárt, Hanga Máriát, az MSZMP KB osztályvezető-helyettesét, Friss Istvánt, a KB tagját, akadémikust és Gál Lászlónét, a IX. kerületi pártbizottság első titkárát, valamint a szocialista országok közgazdasági egyetemeinek és főiskoláinak meghívott rektorait.

— Ülésszakunk egyik vezérgondolata az — mondta Berend T. Iván —, hogy a jelen elemzéséhez eszközül a múlthoz fordulást választja, s közben már a jövő által felvetendő kérdéseket sem téveszti szem elől. A konferencia céljainak összefoglalását a továbbiakban így folytatta: hazánk gazdasági kérdéseit a szocialista országokkal való kapcsolatunk tükrében a világgazdaságban elfoglalt helyünk ismeretében kell tisztáznunk. Meg kell határoznunk, hogy fejlődésünk görbéje hogyan követi a termelőerők és termelési viszonyok haladásának nemzetközi vonalát. Az itt elhangzó előadásokban, a viták során is megmutatkozik majd az az integrációs folyamat, mely a közgazdasági, politikai, jogi, szociológiai tudományok kapcsolatára egyre inkább jellemző. Végül pedig nem hagyhatjuk figyelmen kívül — hiszen az ülésszaknak egy oktatási intézmény ad otthont — a tudományfejlődés és a szakemberképzés elválaszthatatlan összefüggését, mondta a rektor, és kifejezte azt a reményét, hogy a konferencia hozzájárul gazdasági és oktatási feladataink pontosabb meghatározásához és sikeres megoldásához.

A megnyitót Huszár István elvtárs ünnepi előadása követte, melyben az utóbbi fél évszázad történelmi, politikai és gazdasági eseményeit elemezte. Az előadásról — tekintettel arra, hogy lapzárta után hangzott el — következő számunkban tudósítunk részletesen.

Szücs

Májusi köszöntő

Minden év májusának első napján a munka beszüntetésével kell nyomatékot adni a munkásosztály követeléseinek — határozta el 1889-ben a II. Internacionálé alakuló kongresszusa Párizsban. Május elseje azóta a nemzetközi munkásmozgalom leghaladóbb erőinek a kommunistáknak vezetésével a munkásosztály nemzetközi összefogásának ünnepe, a munka ünnepe lett. Harcos munkásünnep.

A felszabadulás előtti május elsejék a társadalmi haladásért, mai valóságunk eredményeiért vívott harcot jelentették. Ma, jelenti május elseje eredményeink megvédéséért a béke biztosításáért kifejtett erőfeszítéseinket a többi szocialista országgal, a Szovjetunióval közösen. Jelenti május elseje a munka megbecsülését, ami ma, nálunk és a többi szocialista országban már mindenki számára adott lehetőség, de korántsem az mindenhol. — gondoljunk a tőkés világ munkanélküliseire. Jelenti május elseje a társadalom vezető erejének a munkásosztálynak a megbecsülését, vezető szerepének biztosítását, s eredményeink továbbfejlesztésére irányuló erőfeszítéseinket. S jelenti ezentúl a nemzetközi haladásért, a fasiszta, reakciós erők ellen küzdő népekkel való szolidaritásunkat.

Tavaly Európa legrégibb fasiszta rendszere bukásával Portugáliában félévszázada először ünnepelték szabadon május elsejét. Egy hetven éves kommunista mondta erről, aki élete java részét illegalitásban töltötte: „Csodálatos nap volt ez a május elseje! Csodálatos nap és éjszaka, mert az emberek ott maradtak éjszaka is, táncoltak, ünnepeltek, énekeltek, belerészegedtek. Ezért az egy napért érdemes volt végigcsinálni az egészet, hiszen ez a nap nem jött volna el nélkülünk."

Ez a nap minden országban el kell, hogy jöjjön egyszer, mert minden országban egyre többen vannak akik hajlandók „végigcsinálni", hogy megérhessenek egy ilyen május elsejét.

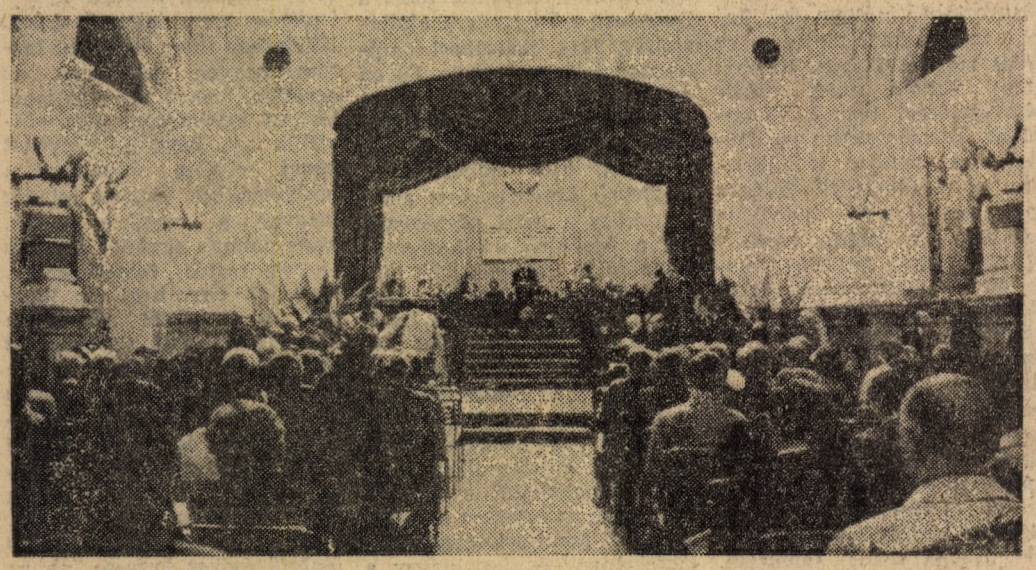

A tudományos ülésszak megnyitója

Küldöttértekezlet

Napirenden az értékelés és az akcióprogram

Az egyetemi küldöttértekezlet április 19-én, szombaton zajlott le. Az ülésen elnöklő Csáky György köszöntötte Szarvas Lászlót, az egyetemi pártbizottság titkárát, Gondi József oktatási rektorhelyettest, Szuhay Miklóst, az általános kar dékánját, Tarcsi Gyulát, a budapesti KISZ-bizottság képviselőjét, majd a IX. kerületi KISZ-bizottság képviseletében később érkezett Erdei Erzsébetet. Az elnökségben Szarvas László, Gondi József, Veres Pál, Tarcsi Gyula, Erdei Erzsébet és Csáky György foglalt helyet.

Bevezetőül Csáky György kifejtette a küldötteknek, hogy a mostani, rendhagyó küldöttértekezlet, mivel körülbelül decemberben ismét küldöttértekezletet kell tartani, amikor is értékeljük a KISZ VIII. kongresszusa óta végzett munkát, és megválasztjuk az egyetemi KISZ-bizottságot. Ezért nincs a mostani küldöttértekezleten beszámoló és határozati javaslat.

A mandátumvizsgáló bizottság jelentése után Veres Pálnak, a KISZ-bizottság titkárának beszámolója következett a moszkvai diáktalálkozóról, amelyen a magyar delegáció tagjaként egyetemünkről Fabriczky András, Orosz Éva, Tóth Vladimir (tolmácsi minőségben is) és Veres Pál vett részt. A Közgazdász következő számában közöljük az élménybeszámolót.

A következő napirend Szivi József beszámolója volt, amelyet az alábbiakban közlünk.

Értékelés az értékelő taggyűlésekről

Az egyetemi KISZ-végrehajtóbizottság sok alapszervezeti taggyűlés, kari küldöttértekezletek tapasztalatai, különféle vélemények meghallgatása után a következőket szűrte le az idén először megtartott értékelő taggyűlésekről, az új éves tervezési rendszerről.

Ahhoz, hogy egy átfogó értékelést tudjunk adni egész KISZ-szervezetünket megmozgató értékelő taggyűlésekről, vissza kell nyúlnunk egészen az első alapszervezeti akcióprogramok és egyéni vállalások megtételéhez és elfogadásához.

Ha visszaemlékeztek, már akkor *sokat vitatkoztunk azon, hogy mit fogadjunk el vállalásnak.* Csak az értékelő taggyűléseken derült ki, hogy sokszor nem megfelelő egyéni vállalásokat is elfogadtunk. *Sikeresnek mondhatók általában azok az egyéni vállalások, amelyek szorosan kapcsolódtak az alapszervezet fő célkitűzéseihez,* irányvonalához. Ahol az alapszervezeti vezetőségnek kialakult koncepciója volt, ott nagyobb zökkenők nélkül az egyéni vállalásokat is teljesíteni tudták. Azokban

(Folytatás a 4. oldalon)

Vetélkedőre KENget a harang!

Nem zörög a haraszt, ha a szél sem azt a nótát fújja, hogy azt mondja: „Nem lehet mindenki, sej, kiművelt közgazdász fej..." S hogy ez így van, bizonyíthatja, érzékelheti mindenki, aki lát (szemüveggel vagy anélkül), hall, mozog, él (élt vagy még nem él) április 30-án délután az aula-arénában a karok közötti szellemi díjbirkózásunkon. Feladat 400 perc alatt felszabadítani Magyarországot.

Várunk versenyzőket és vendégeket, tanárokat és diákokat, elsőst és felsőst, közgázost és közgáztalant, nemre, korra, hovatartozásra és előéletre való tekintet nélkül elemzőt, tervezőt, kereskedőt, ügyeskedőt, szervezőt, matekost és marketingest és minden közgázingest, dohányost és dohánytalant, kibiceket, drukkereket, kontárokat, okosakat, okoskodókat, egyszóval boldogot és boldogtalant.

Otthon elindulásod előtt ne felejtsd el bepakolni kis batyudba jó kedved, lelkesedésed, versenyszellemed, ötleteid, meglévő ismereteid, teljes könyvtárad (ez nem egészen fontos, elég egy katalógus is), s egy háziáldás és két szendvics kíséretében természetesen önmagadat. Találkozunk április 30-án délután az aulában. Gyülekező 13 óra 45 perckor az I. évfolyamnak a IV. előadóban, általános karnak a III. előadóban, ipar karnak az I. előadóban, és a kereskedelmi karnak a II. előadóban.

A vetélkedő közben kerül sor a Felszabadulási Emlékverseny pályadíjainak átadására. Addig is kéz, láb és soksok fejtörést az előzetes feladatokhoz.

Szervező Bizottság

Felvonulás, majális

Egyetemünk minden oktatóját, dolgozóját és hallgatóját várjuk hagyományos május elsejei felvonulásunkra és majálisunkra. Külön szeretettel várjuk az 1945. május elsejei felvonulás résztvevőit is.

Hallgatók! Találkozunk 8 órakor az egyetem előtt. A kollégiumok érintésével — és ébresztésével — vonulunk együttesen, s fél 10-kor a Thököly út 8—12. sz. előtt csatlakozunk a IX. kerület felvonulóihoz. (Ez az oktatók és dolgozók gyülekezési helye.)

A központi felvonulás után a Népköztársaság útján és a Belvároson keresztül a Gellérthegyre megyünk, ahol kezdetét veszi a hagyományos KÖZGÁZ majális (táncház, pol-beat, vetélkedők, virsli és sör).

Eső esetén fedett majálist rendezünk az aulában.

OPERATÍV BIZOTTSÁG

Studium tábor Keszthelyen

175 KÖZÉPISKOLÁS és 40 egyetemista részvételével *Muraközi László* táborvezető ápr. 4-én, 18 órakor nyitotta meg szakbizottságunk tavaszi táborát Keszthelyen. A Vendéglátóipari Szaközépiskola Kollégiumában, „fejedelmi" körülmények között kezdtük meg tábori munkánkat.

Újdonság volt ebben az évben, hogy a szemináriumvezetők már 3-án megérkeztek. A megnyitóig terjedő időben közösen készültünk a tanításra, még egyszer átvettük a tábor szakmai anyagát. A kezdeményezés jónak bizonyult. Újítás volt az egyetemre való felkészítés jegyében a 90 perces órák bevezetése. A hosszabb órákhoz a középiskolások jól alkalmazkodtak, bár néhol fárasztónak tartották. (Voltak olyan előadások, szemináriumok, melyek véleményem szerint jóval nagyobb leterhelést jelentettek, mint egyes egyetemi előadások.) A tábor tanulmányi munkáját összességében értékelve elsősorban a jó körülmények, a közelgő érettségi és felvételi, egyetemistáink felelősségtudata miatt — igen jónak ítélhető.

A LEGSZOKATLANABB ÚJÍTÁS az volt, hogy a tavaszi szünet előtt már 5 hónappal tudtuk, hogy itt tartjuk táborunkat, s ez lényegesen megkönnyítette a tábor programjainak összeállítását. Nagyon jól sikerült pl. a pg.-vetélkedónk, a számpárbaj, amelyben szakítva a számháború hagyományaival nem nagyjegyű számok, hanem egyszerűbb matematikai példák szerepeltek. Érdekes volt *Fellegi Ádám* zongoraestje, kevésbé sikeres *Erdélyi György*, József Attila-estje.

Újdonság volt, hogy az ebédszünetekbe „Ki nyer ma" vetélkedőt és fakultatív előadásokat tartottunk az érdeklődők részére. Marxizmusról, esztétikáról, zenéről tartott előadások váltották egymást. Az ebédszünetben rendeztük a a politikai fórumot.

KIRÁNDULTUNK HÉVÍZRE és a hagyományokhoz híven kikaptunk a középiskolásoktól fociban. (A csapat átszervezése folyamatban van.) Programjaink jól szervezettek, gördülékenyek voltak, ami az előkészítés munkáját dicséri.

Örvendetes, hogy egyetemünk oktatói és vezetése részéről ismét nagy érdeklődés nyilvánult a tábor iránt. *Hagelmayer elvtársnak* az inflációról és a tőkés-valutáris rendszerről, *Szarvas elvtársnak* és *Németh Miklós* elvtársnak a kongresszusról tartott előadása nagyban hozzájárult a tábor sikeréhez. Vendégeink között volt *Ábrahám Ágota, Sulyok Márta, Szivi József.*

Újdonság volt, hogy a tábort meglátogatták azok az elsősök, másodikosok, akik rendszeresen részt vettek a Studium munkájában, és a következő táborokban is számítunk rájuk. Ez a rövid tapasztalatcsere hasznos lehet számukra.

MÁSHONNAN IS ÉRDEKLŐDTEK táborunk iránt. A táborban részt vett a pécsi Studium képviselője, és lent voltak a Magyar Ifjúság tudósítói. A tábor jó hangulatának betetőzése volt az utolsó este, mikor valamennyien együtt játszottunk, énekeltünk a Balaton partján, kifejezve, hogy két év alatt megismertük, megszerettük egymást, és sok új barátság, ismeretség született. Április 13-án élményekkel gazdagon utaztunk haza. Itthon már hétfőn kettőzött erővel, a tábor hangulatával megerősödve folytatta szakbizottságunk a nyári tábor előkészítését, amelyre Pesten kerül sor. A középiskolások pedig megkezdik utolsó hajrájukat a felvételire. Reméljük, minél többüknek sikerül!

Kardos Péter

Építőtáborok

— A Nemzetközi Kapcsolatok Bizottsága április 28-án, hétfőn délután 4 órakor a 301. számú teremben valamennyi hazai és külföldi építőtáborról tájékoztatót tart. Jelentkezési lapok a helyszínen, majd a KISZ-bizottságon kaphatók. (A jelentkezések határideje: 1975. május 5.)

— Biztossá vált, hogy a moszkvai Plehanov Főiskolával építőtábori cserét tudunk megvalósítani. A tábor helye Celenográd lesz, Alma-Atától kb. 600 kilométerre, Kazahsztánban.

Nemzetközi Kapcsolatok Bizottsága

ELŐADÁSLESEN

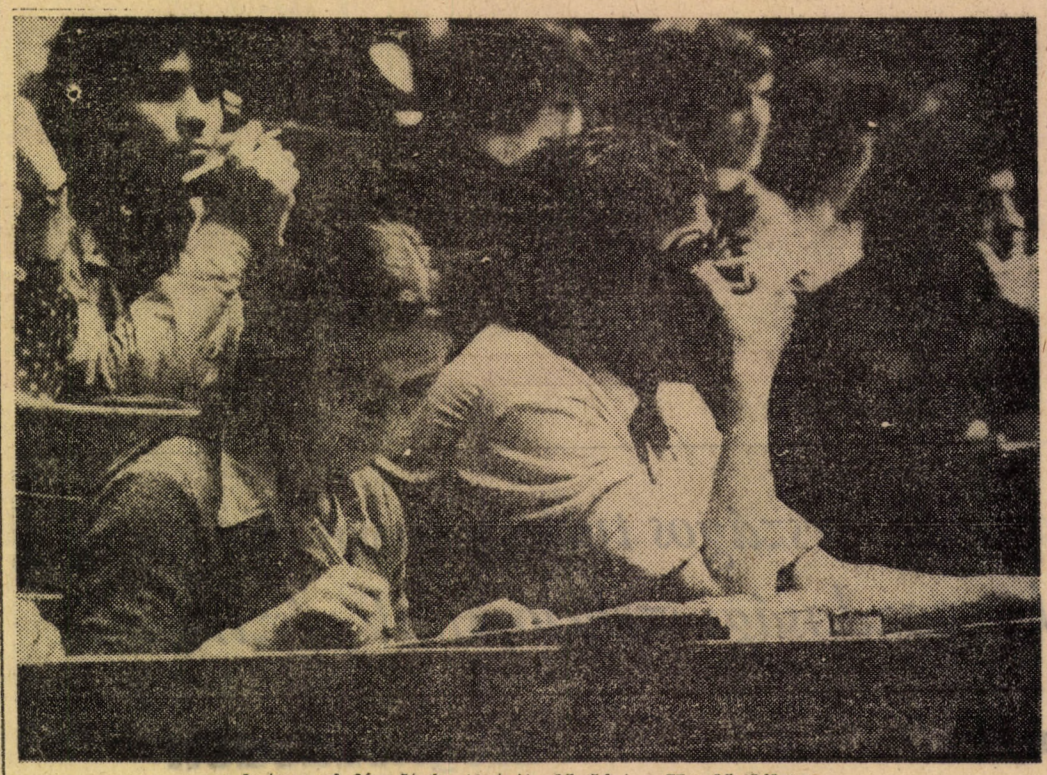

A tavaszi fáradtság tartott előadást a II. előadóban

Díjnyertesek

Egyetemünk több oktatója is pályaművet nyújtott be 1974-ben kutatói jutalom elnyerésére a Magyar Tudományos Akadémiához. A munkák értékelése során díjat nyert többek között:

— Dr. Páli László a számvitel tanszék docense (A mezőgazdasági nagyüzemek számviteli információs rendszere),

— Dr. Tóth Gyula a számviteli tanszék docense (A számviteli információs rendszer és a mezőgazdasági elemzési modellek komplex fejlesztése a közhasználatú gépjármű-közlekedésben.)

— Dr. Schuster Ede a számviteli tanszék docense (Computerek a vezetés információrendszerében.)

— Molnárné dr. Venyige Júlia docens, munkatudományi tanszék (Munkaerő-szerkezet és mobilitás)

Eredményeikhez gratulálunk és munkájukhoz további sikereket kívánunk.

A szakszervezeti választások elé

A szakszervezetben dolgozó párttagok összejövetelére került sor április 11-én a tanácsteremben. A megbeszélés célja a közelgő szakszervezeti választások előkészítése volt. Először *Vámosi Sándor* ismertette a párt-vb értékelését a szakszervezetben dolgozó párttagok munkájáról. Az állásfoglalás kiemeli, hogy — *a szakszervezeti munkában jelentős feladatok hárulnak a párttagokra, a pvb köszönetét fejezi ki az itt végzett munkáért.*

— Megállapítja, hogy a szakszervezeti munkában a párt politikája érvényesült,

— szükségesnek tartja, hogy a szakszervezeti társadalmi munka nagyobb elismerést kapjon,

— szükségesnek tartja a szakszervezet szerepének növelését, minél önállóbb feladatkörét, az állami és társadalmi szervek közötti fokozottabb munkamegosztást,

— a vb figyelemmel kíséri a szakszervezeti választásokat, a demokratizmus és a káderpolitikai elvek érvényesülését.

Vámosi elvtárs elmondotta, hogy *a pártszervezet igyekszik minden segítséget megadni a szakszervezeti választások előkészítéséhez, saját káderei átengedésétől sem riad vissza, bár hozzátette, hogy szerencsére az egyetem nem szűkölködik jó káderekben.* A káderpolitikai elvekről szólva hangsúlyozta, hogy *kísérjék a párttagok figyelemmel a nők és a fiatalok arányának növelését a vezető testületekben, és azt is, hogy ezekben a testületekben növekedjen a nem vezető beosztású dolgozók aránya is. Próbálják mérsékelni azt a folyamatot, hogy egészen kezdő fiatalokat válasszanak meg szakszervezeti bizalminak.* Ez sok tapasztalatot, nagy önállóságot igénylő munka. *Helyesebb, ha a testületekben növekszik minél nagyobb mértékben a fiatalok aránya.* Ez a fiatalok vezetésbe való bevonásának helyesebb útja. Kérte, hogy igyekezzenek elkerülni azt a helytelen gyakorlatot, hogy a jelölő bizottságok mechanikusan strigulázzák a javasolt jelölteket, és nem fordítanak kellő figyelmet a testületek megfelelő összetételére. A fenti irányelvek betartása érdekében a párt- és tömegszervezeti bizottság felkérte Szántai Kálmán, Szabados Anna, Kreskay Ferenc és Dobrovits Iván elvtársakat, hogy ellenőrizzék az alapszervek ez irányú tevékenységét.

A beszámolót vita követte, ennek során a hozzászólók hiányolták a szakszervezeti aktívák munkájának részletesebb értékelését, a kereskedelmi karosok vezetésbe való bevonásának megfelelő arányát, kifejtették véleményüket az pvb állásfoglalásával kapcsolatban. *Végül Boér Andrásné azt kérte a megjelentektől, hogy a beszámolókat kollektívák és ne egy ember készítse el, majd ismertette a szakszervezeti választások menetrendjét:*

1. bizalmiak választása: április 1—25.
2. Jelölő bizottságok megválasztása küldöttek után: április 25—30.
3. Alapszervi vezetőség- és küldöttválasztó taggyűlések: május 1—31.
4. Egyetemi küldöttértekezlet, a szakszervezeti tanács választása: június 1—30.

Az újjáválasztandó szakszervezeti szervek és azok létszáma: 57 bizalmicsoport, megválasztandó 57 bizalmi, bizalmihelyettes és küldött. 12 alapszervezetben 3—7 tagú vezetőség, ezek: ált. kar, ipari kar, ker. kar, nyelvi intézet, közgazdász-továbbképző, gondnokság, kollégiumok, könyvtár, gazdasági igazgatóság, nyugdíjasok, hallgatók. A választott szervek mellett működő munkabizottságok: köznevelési, kulturális, bér- és munkaügyi, nő-, ifjúsági, ellátási, munkavédelmi, gazdálkodási, üdülési, sport-, nyugdíjas-, technikai dolgozók bizottsága. A társadalmi munkabizottságok vezetőit és tagjait a szakszervezeti tanács bízza meg.

— Ft —

Gondolatok egy kitüntetés kapcsán

Beszélgetés Vámosi Sándorral

„Kommunistának, pártfunkcionáriusnak, köztisztségviselőnek lenni nem kényelmes beosztást jelent, hanem mindenekelőtt kötelességet, munkát, küzdelmet, a kommunizmus eszméjének, a munkásosztálynak, a népnek önzetlen szolgálatát jelenti." (Kádár Jánosnak a XI. kongresszuson elhangzott beszédéből.)

Az elmúlt három év során pártbizottsági és párt-végrehajtóbizottsági üléseken való részvételem során volt szerencsém személyesen is tapasztalni azt, hogyan formálja, gyúrja valósággá a hétköznapok küzdelmein keresztül egy pártfunkcionárius azt a mondatot, amelyben Kádár János a kommunisták kötelességeit tömörítette. Vámosi Sándorra, gondolok, aki három és fél évig látta el az egyetem pártbizottsági titkári feladatát. Méltán érte az a megtiszteltetés, hogy a felszabadulásunk 30. évfordulóján a Munka Érdemrend ezüst fokozatával tüntették ki. Ebből az alkalomból, de legfőképpen a gazdag pártmunkás tapasztalatai iránti érdeklődéstől vezérelve kerestük fel őt, egy rövid beszélgetésre.

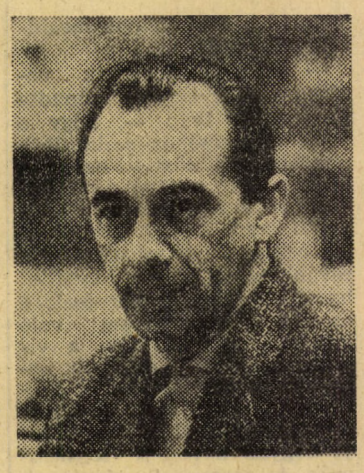

— Hogyan fogadta Vámosi elvtárs a kitüntetést?

— Örültem és úgy vettem, hogy ez egy része annak az elismerésnek, amit az egyetemi pártszervezet ilyen formában kapott a múltban és reménhetőleg fog kapni a jövőben is. Hiszen csak rövidtávra visszatekintve elég szép számmal vannak, akik a pártbizottságban, a párt-végrehajtóbizottságban, alapszervezetekben végzett munkájukért kormánykitüntetésben, vagy más kitüntetésben részesültek. Ilyen elismerést pedig a pártmunka területén az ember nem egyszerűen az egyéni teljesítményéért, hanem a közösségben végzett munkáért, közösen elért eredményekért kap. Munkámban én is sok segítséget kaptam. Mindenekelőtt a párt-végrehajtóbizottságtól. Ez a segítség abban állt, hogy a végrehajtó bizottság tagjai színvonalasan elvégezték munkájukat. De amit én nagyon fontosnak tartok, az, hogy a végrehajtó bizottság, mint testület felelősen foglalkozott a különböző kérdésekkel. Úgy érzem sikerült a végrehajtó bizottság munkájában érvényesíteni, hogy megalapozottan az elveknek megfelelően döntsünk, ne tegyünk különbséget az elvek és a gyakorlat között, abban az értelemben, hogy az életnek valamiféle külön területei, hanem elvi gyakorlatot folytassunk.

Természetesen a munkához segítséget nyújtók körét könnyű bővíteni. Hosszú sort lehetne elmondani, akik itt az egyetemen nemcsak az én munkámat, hanem a mindenkori párttitkár munkáját segítik mindenek előtt a saját munkájukkal, de itt a segítségnek mindig van egy közvetlenebb értelmezése, tudniillik a párttitkár személyes munkájához nyújtott segítségre gondolok. Én sem állnék meg a felsorolásban a végrehajtó bizottság tagjainál. A pártbizottság tagjaival és másokkal egyénileg is sokat beszélgettem menetközben. Erre a segítségre nagy szükségem volt, hiszen nem tartozok azok közé, akik évtizedeket töltöttek el az egyetemen, legfeljebb egy évtizedben tudom mérni az itteni tevékenységemet.

— Milyen helyet foglal el életében az elmúlt három és fél év?

— Rögtön azzal kezdeném, hogy a három és fél évnek a helyét életemben az határozta meg, hogy szerencsére volt már némi tapasztalatom. Ha csak rövid távon nézem, az, hogy ezt megelőzően két évig az általános kari pártalapszervezet titkára voltam, ami nagyon jó előiskolának bizonyult. Az általános kar köztudottan az összegyetemi dolgokhoz mindig is nagyon közel állt, de kicsit tudatos törekvés is volt részemről, hogy igyekezzem megérteni: milyen feladatok állnak előtérben, milyen problémák jelentkeznek az egyetemen általánosságban. Azt tapasztaltam — és ezt nagyon szeretném ajánlani alapszervezeti párttitkároknak — hogy a párttagság az alapszervezeti problémákat akkor tudja a legjobban megérteni, ha a taggyűlésen, fórumokon, a pártvezetőségek igyekeznek az összegyetemi kérdésekről is áttekintést nyújtani. Csak ebbe beágyazva lehet az alapszervezeti feladatokat is értelmezni és megoldani. Így nemcsak kronológiai, hanem logikai szempontból is a kari pártmunka sokat segített később, az egyetemi párt-végrehajtóbizottságban, majd a pártbizottsági titkári munkában. Ezenkívül, persze más tapasztalatok is segítettek bizonyos szempontból jobban, mint az előbb említett általános kari pártmunka. Gondolok itt mindenekelőtt arra a jó néhány alkalomra, amikor hasonló funkciókat töltöttem be üzemben, aztán a seregben katonakoromban. Azért mondom, hogy bizonyos szempontból ez jobban segített, mint az itteni, mert más oldalról is megismerhettem nemcsak az életet, hanem a pártmunka általános követelményeit is. No, és a kezdet is meghatározó volt. Munkás környezetben nőttem fel, fiatal munkásként lettem az MKP tagja 1947-ben. Nagyon fiatal voltam még, mikor pártvezetőségi tagnak választottak. Természetesen az ifjúsági mozgalomban is dolgoztam. Itt rövidesen 19—20 éves koromban felelős funkcióba kerültem, a XX. kerületi DISZ Bizottság szervező titkára, majd titkára lettem. Ez az időszak nagyon fontos volt az életemben. Mint DISZ-titkár részt vettem a kerületi pártbizottság — a mostani VB-nek megfelelő — ülésein és ott nagyon jó környezetben, jó légkörben dolgoztam. Olyan nagyszerű emberek voltak ott, akiktől a kérdések elvi megközelítésében, következetességben nagyon sokat tanultam. Ezeket a tapasztalatokat igyekeztem megőrizni és érvényesíteni. A kérdésre válaszolva elmondhatom, hogy az elmúlt három és fél év eddigi pártmunkám közül a legnehezebb volt. Ez természetes is, hiszen ilyen szinten nem dolgoztam korábban. A korábbi tapasztalatok viszont sokat segítettek.

— Párttitkári tevékenysége alatt végzett munkájában mit tart a legjelentősebb eredménynek?

— Ilyen formában a kérdésre nehezen tudnék válaszolni. Így csak felsorolhatnám azokat az eredményeket, amelyeket úgy érzem, hogy a pártszervezet elért. Ami engem illet, én inkább úgy fogalmaznék, hogy mire törekedtem, mit akartam elérni. De ha már az eredményekről esik szó, elmondanám nagyon röviden summázva, abban látom fő eredményünket, hogy sikerült tovább erősíteni a pártszervezet befolyását az egyetemen. Ezt azért mondhatom egyébként nyugodtan, mert a Budapesti Párt-végrehajtóbizottság 1973 decemberi határozatában is leszögezte. És én ezt nagyon fontosnak tartom kiemelni, hogy hangsúlyozzam: sehol sem tudom elképzelni a párt politikájának megfelelő érvényesítését anélkül, hogy a helyi pártszervezet a felsőbbszintű határozatok alapján önállóan meg tudja határozni a feladatait, érvényt tudjon szerezni a határozatainak, következetes legyen a helyi problémák feltárásában és megoldásában. És hogy még konkrétabb legyen: az elmúlt időszak, meg egy kicsit a jelen időszaknak egyik problémáját abban látom, hogy az egyetem oktatáspolitikai koncepciójának kialakításában és így bizony a gyakorlatban is talán a kelleténél több a változás, úgy is mondhatnám, hogy hullámzás. Nagyon egyetértek azzal, amit múltkor Kovács Géza mondott a munkahelyi demokráciáról szóló interjúban a párttestületeknek a kontinuitásban betöltött szerepéről. Valóban a pártszervezetnek, a pártbizottságnak óriási szerepe van abban, hogy az egyetem szakmai irányításában tapasztalt hullámzások közepette következetesen törekedett a tartósan pozitív elemek megőrzésére, a negatív hatások csökkentésére a tapasztalatok objektív értékelése alapján. Ami személyes törekvéseimet illeti, azok egybeestek ezzel. Általában pedig legfőbb törekvésem az volt, hogy ebben az elég bonyolult egyetemi helyzetben kiigazodjak. Ezt a bonyolultságot nem egyszerűen az adott időszakra értem, hanem az egyetemre általában, mint egy rendkívül bonyolult szervezetre, intézményre, amely szakmai szempontból is, politikai szempontból is nagyon sok összefüggést rejt magában, aminek a felismerése nem könnyű dolog. Különösen ilyen területen tartom nagyon fontosnak az egyetlen, hosszú távra is megbízható egyéni törekvést, tudniillik azt, hogy a tényeket nézni, elvileg közelíteni a problémákhoz. Sajnos mindig megvan a veszélye annak, hogy vannak egyfelől a reális tények, tartós összefüggések, mondjuk úgy, hogy az igazság és másfelől vannak a kapcsolatok, az úgynevezett „realitások" és vannak a szituációk, amikor legalábbis rövidtávon az előbbiek figyelembevétele és érvényesítése a nehezebb. Az a tapasztalatom, hogy a közösségi érdeken túl az egyén érdeke is az, hogy mindig a reális, valós összefügéseket keresse, ne az aktuális erőviszonyokat mérle-

A szomszédvár védi a díjat

A legutóbbi TDK-konferencia közgazdaságtudományi alszekciójának győztese, és így a Széchenyi-vándordíj jelenlegi védője a Pénzügyi és Számviteli Főiskola. Az idei versenyen harminc dolgozattal vesznek részt. Dr. Weitz Tamást, a PSZF szervezési tanszékének adjunktusát, mint az ottani TDK Tanács elnökét kerestem fel, hogy tartsa meg „védőbeszédét". Személyében tulajdonképpen egy régi kedves ismerőssel találkoztam, hisz 1962 és 1969 között a statisztika tanszéken oktatott és annakidején ő avatott be a statisztika gyötrejtelmeibe.

— Bár 1973-ban Zalaegerszegen elhódítottuk a Széchenyi-vándordíjat, idén azt hiszem, sokkal nehezebb dolgunk lesz, hiszen ez a vereség alaposan felpaprikázta a közgázt, és úgy látom, hogy az utóbbi években már emiatt is komolyabban veszik a tudományos diákköri munkát. Az akkori versenykiírást azóta megreformálták, de többünk véleménye alapján még most is túlságosan mennyiségi szemléletű. A legutóbbi előkészítő bizottsági ülésen egyetértettünk abban, hogy igazságosabb lenne, ha nem pontszámítás alapján, hanem az egyes zsürik szavazatának alapján döntenének arról, hogy melyik intézmény nyújtotta a legtöbbet, ki érdemli meg a vándordíjat. Bár javult a pontozási rendszer, de sok helyezéssel még ma is meg lehet verni a győzteseket, és a kisebb intézmények, a néhány esetleg kiemelkedő dolgozattal szereplők eleve reménytelen helyzetből indulnak. Nagy számú dolgozatunk bizonyítja, hogy nem hazabeszélek.

30 dolgozatunkat több mint 150 dolgozat közül válogattuk, hiszen az idei háziversenyen 94, a tavalyin 82 dolgozat szerepelt. Ahhoz képest, hogy összlétszámunk 800 fő, és a hároméves képzési idő révén tulajdonképpen évenként cserélődnek a dolgozatok készítői, azt hiszem, nincs okunk panaszra. Egyébként minden országos alszekcióban részt veszünk, az egri számítástechnikai alszekción két, a soproni mezőgazdasági alszekción három dolgozatunkat díjazták. Szerepelt dolgozatunk oktatási módszertan, sőt orvosi szekcióban is. Készülünk a később megrendezendő marxizmus szekcióra is. Dolgozataink nemcsak Pestről származnak, ugyanis iskolánk zalaegerszegi és salgótarjáni tagozattal is rendelkezik. A főiskolai TDK-tanács fogja össze a három tagozat munkáját, ők irányítják a tanszéki hálózatot. Harminc dolgozatunk közül kiemelnék néhány általam is ismert, érdekes témájú színvonalas pályamunkát, így:

Hódosi Sándor: Az élelmiszergazdaság vertikális integrációjának főbb jellemzői, **Zachar Ilona:** A készletnormalizálás lehetőségei és problémái a Salgótarjáni Kohászati üzemeknél, **Ruff Mária:** A hálós technikán alapuló korszerű matematikai módszerek felhasználási lehetősége a növénytermesztésben, **Nagy Izabella:** TMK nagyjavítás időtervezése a Salgótarjáni Öblösüveggyár IV. sz. kádkemencéjére.

Ez utóbbi dolgozatról például az üveggyár igazgatója azt mondotta, hogy jobb megoldást adott, mint a felkért szervezési intézeté. Remélem, hogy erről és a többi dolgozatunkról is hasonló jó benyomásokat szerez majd a zsüri.

Farkasházy Tivadar

A KISZ KB FŐDÍJA

Egri győztesek

(Folytatás az 1. oldalról)

nyert egyet egyetemünkről Balaton Károly: „A vállalati döntések információszükségletének elemzése" című dolgozatával. A Shannon-féle információelméletből indult ki, és vezette le, hogy a szükséges döntésekhez milyen nagyságú információra van szükség.

Ezenkívül *37 különdíjat adtak ki, ebből hármat egyetemünk nyert a következő dolgozatokkal: Bérczes István — Számítástechnika az oktatásban* (gépi program a módosított farmigazgatási játékhoz), *Kelemen Béla — Az egyedi gyártás operatív programozása, Barancsi Éva—Cukor Eszter—Mahler István: Módszertani szempontok egy készletezési feladat szimulációs megoldására.*

A 74 dolgozat felölelte a számítástechnika és automatizálás fontosabb területeit. Végighallgatva az előadókat, *egy dolog megragadta a figyelmünket. Az iskolák korlátozott gépi lehetőségei nagyon rányomták a bélyegüket a témaválasztásra.* Volt szerencsénk hallani egy nagyon tehetséges fiatalember előadását egy gyártmány-összetételezési problémáról, amit a meglevő kis számítógép korlátozott memóriakapacitása miatt kénytelen volt gépi kódban programozni. Volt olyan dolgozat is, ami magát a számítógépet próbálja kiküszöbölni, pontosabban a FORTRAN-nyelv oktatását kívánja megoldani gépi futtatás nélkül. *A számítástechnika legdinamikusabb részeivel a közgázos dolgozatok foglalkoztak. A farmigazgatási játék programja komoly érdeklődést váltott ki a jelenlevő szakemberek körében. Többen érdeklődtek, hogyan lehetne megszerezni a játék dokumentációját,* és milyen lehetőség van az oktatásban történő felhasználására. *Szimulációs modellekkel a mi indulóinkon kívül összesen csak egy dolgozat foglalkozott.* Úgy látszik, nem ismerték még fel mindenhol ennek az eljárásnak az előnyeit. Későbbi konferenciákon valószínűleg több ilyen dolgozattal fogunk majd még találkozni.

Szakmai szempontból tanulságos volt számunkra az egri szekcióülés, reméljük, két év múlva egyetemünket több dolgozat és még nagyobb siker képviseli.

Eszes István

Fejtörő **Fotó: Eszes István**

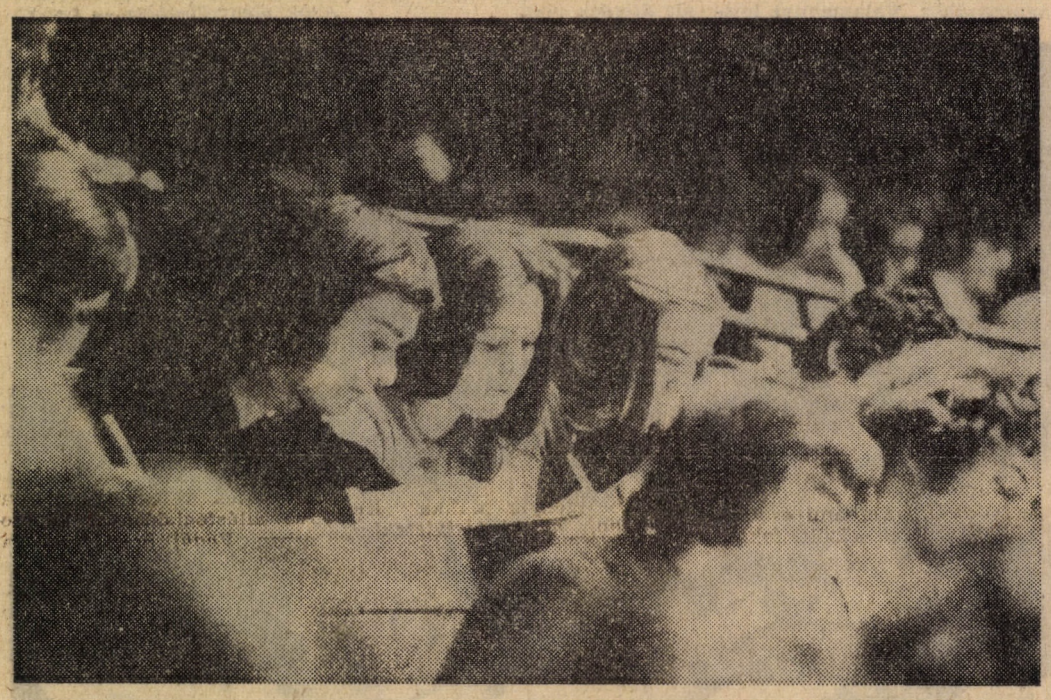

Hárman **Fotó: Eszes István**

Veres Pál különdíjat nyert az OTDK-konferencia pedagógiai szekciójában

Az ország diáktársadalma immár egy hónapja a XII. országos TDK-konferencia szellemében él. A pedagógiai-pszichológiai-közművelődési tagozat üléseire április 5—6—7-én Nyíregyházán, a Bessenyei György Tanárképző Főiskola rendezésében került sor. A 15 alszekcióban mintegy százötven dolgozatot olvastak fel a legjobb pályázók, akiknek többsége természetesen a tanárképző főiskolákról érkezett, de képviseltették magukat a műszaki jellegű felsőfokú tanintézetek, valamint egyetemünk tanárszakos hallgatói is.

A referátumokat a zsüri és a részvevők egyöntetűen hasznosaknak és változatosaknak tartották, s legfőbb erényük az volt, hogy csaknem valamennyi — az óvodai képzéstől a felsőfokúig — az oktatás korszerűsítésének, a kitaposatlan utak keresésének szándékával íródott. Az előadások gazdag témaválasztékán belül igen sokan foglalkoztak a programozott oktatási módszerekkel, többen elemezték a feladatlapok alkalmazásának sajátosságait, és két referátum hangzott el az elektronikus számítógépek pedagógiai felhasználásáról.

Egyetemünk először vett részt ilyen országos jelentőségű tudományos találkozón, s a bemutatkozás rögtön szép sikert is hozott: Veres Pálnak, egyetemünk KISZ-titkárának (volt tanár A szakos hallgatónak) dolgozata 1000 forintos különdíjat nyert. A többi négy pályázónk referátumai közül még Kovács Ágnesé jutott nyilvánossághoz, s ez is kiérdemelte a zsüri dicséretét.

Veres Pál díjazott munkája szintén aktuális problémával, a szakközépiskolai oktatás programozási kérdéseivel foglalkozik, méghozzá olyan tantárgy kapcsán, melynek programozására eddig nem folytattak kísérletet, a szocializmus politikai gazdaságtanára. Meglehetősen munkaigényes dolgozatának külön érdeme, hogy nemcsak pedagógiailag-didaktikailag volt igen magas szintű, hanem az alapul szolgáló közgazdaságtani tételeket is rendkívül igényesen, mintaszerű elméleti tisztánlátással kezelte.

Bár az ilyen nagyszabású események olajozott lebonyolítása terén a szervező Bessenyei Tanárképző Főiskolának még nagyobb rutinra kell szert tennie, az idei pedagógiai OTDK-találkozót egészében véve kellemes, aktív, segítőkész légkör jellemezte, olyan, amely további ambíciózus munkára ösztönzi a részvevőket és a „lelátóról" figyelőket egyaránt.

Szücs

A résztvevő szemével

A nyíregyházi OTDK szervezői vitát rendeztek a diákköri mozgalom helyzetéről, problémáiról, a javítás lehetőségeiről. Néhány dolgot kiemelnék az ott elhangzottakból, amit helyesnek és fontosnak tartok.

— A diákköri munka lényege nem a dolgozat megszületése, hanem a tanári segítséggel végzett közös kutatótevékenység. Ennek során jó, ha a kutatómunkát tudományágra koncentrálják, s ezen belül munkamegosztás alakul ki. Ez azt jelenti, hogy az eredmény, a dolgozat csakis a csoport munkájának eredményeképpen születhet meg. A dolgozat azonban csak az egyik eredmény. A másik igen fontos nyereség, hogy a kör tagjai megtanulnak kutatni, együttműködni, s komoly jártasságra tesznek szert egy tudományágban. Tény, hogy a dolgozatnak is mutatnia kell ezt a nyereséget. Az összefüggés azonban nem egyértelmű. Ezért szükséges lenne, ha a dolgozat elbírálásánál nagyobb súlyt kapna a munka kollektív jellege, másrészt a jelenleginél nagyobb lehetőség lenne a diákkör felkészültségének, együttműködési készségének vitában való bizonyítására.

— A KISZ-szervezet szempontjából különösen fontos megállapítás, hogy a diákköri munka az alapszervezetek szakmai érdeklődésének, vitáinak erjesztője kell hogy legyen.

— Hasznos lenne, ha az ország diákkörei (azonos témában persze) gyakrabban találkozhatnának, vitatkozhatnának, tehát még nagyobb szellemi erőt koncentrálnának. A diákkörök nemzetközi kapcsolatai ma még csak elképzelések, de törvényszerű, hogy itt is el kell jutni a folyamatos együttműködésig.

— Élénk vita volt a szakdolgozat és a diákköri munka viszonyáról. Azt tartom helyesnek, ha nem akarjuk a kettőt erőszakoltan különválasztani. Természetes, ha valaki diákköri munkája eredményét szakdolgozattá fejleszti. Hibás elvárás lenne egy hallgatótól egyidőben kétirányú kutatómunkát számon kérni.

— Elhangzott és helyesnek tartom, hogy az OTDK-n bemutatásra kerülő dolgozatok több komoly szűrés után valóban a legjobbak legyenek, és számuk akkora, hogy érdemben megvitathatók legyenek.

— A jelenleginél jobban kell megoldani a legjobb dolgozatok publikálását, valamint felhasználását az elméleti és gyakorlati munkában.

— Meg kell oldani a diákkörök alapvető anyagi problémáit (például gépelés, utazás stb.).

— Helyes, ha a diákkörök kapcsolatot tartanak volt diákköri tagjaikkal.

Veres Pál

gelve alakítsa ki az álláspontját, esetleg éppen szubjektív módon. Hosszú távon csak így lehet az ember önmagával és másokkal is jóban még akkor is, ha az ilyen megközelítés, az idézőjelbe tett realitások mellőzése átmenetileg több gondot okoz.

— Mennyiben gazdagította Önt e funkcióban végzett munkája?

— Azt hiszem sokban gazdagított, megerősítette a korábbi tapasztalataimat, amiket alapszervezetekben szereztem a politikai kérdések megközelítésének módszereit illetően. Természetesen egy csomó új tapasztalattal is gazdagodtam. Nemcsak politikailag volt számomra fontos ez az időszak, hanem mindenféle szempontból; emberileg, szakmailag is, hiszen ezen az egyetemen pártmunkát, politikai munkát végezni azért is jó dolog, mert itt az ideológiai-politikai munka a legszorosabban vett szakmai munka is. A pártbizottsági üléseken vagy felsőbb pártszervek megbeszélésein részt véve jobban megismertem általában a társadalom, a gazdaság, a kultúra, a tudomány és tudománypolitika kérdéseit. Ezek mindenképpen olyan pluszok, amiket én kaptam ebben az időszakban.

— Egy pártmunkást is érik munkája során elkedvetlenítő tényezők. Hogyan biztosította mégis a töretlen lendületet?

— Olyan benyomások, amik nem növelik az emberben a munkakedvet, mindig akadnak. Időnként átmenetileg a „realitások" felülkerekedhetnek. A vitáknak is megvan az a veszélye, hogy szubjektív indítékokat keresnek az ember álláspontja mögött. Legnehezebb helyzetek ilyenkor adódnak. Én őszintén törekedtem és azt hiszem eredményesen, hogy saját álláspontomat, egy-egy konkrét kérdésben — bár másokat meghallgatva — de mindig a tények, azok elvi mérlegelése alapján alakítsam ki. Ezen túl a testületek álláspontját, döntéseit képviseltem. Személyesen előfordult, hogy tévedtem, de az előbbiek — úgy vélem — nagyobb hibáktól megóvtak.

— Mi az, amire a legnagyobb hangsúlyt helyezi az elkövetkező időben, s amelyeket az új párttitkár figyelmébe ajánlana?

— Ha a pártmunka egészét nézem, az új titkárnak olyasmiket ajánlanék, amiket magamra nézve is önkritikusan tudok elmondani. A pártértekezleten ezeket megtárgyaltuk mint a pártszervezet munkájának javításában előttünk álló teendőket. Ilyen mindenek előtt az, hogy nagyobb gondot fordítsunk a határozatok végrehajtásának a megszervezésére, a végrehajtás ellenőrzésére. Nagyon fontosnak tartom, s ez különösen most aktuális, amikor választások után vagyunk, hogy az új alapszervezeti vezetőségek megfelelő elvi, módszertani segítséget kapjanak és itt a továbbfejlesztés egyik útja szerintem, hogy kiszélesítsük a pártbizottság munkabizottságainak tevékenységét. Az elmúlt időszak egyik eredménye volt, hogy ezek létrejöttek, dolgoznak. Eddig a pártbizottság számára tevékenykedtek, hogy úgy mondjam befelé. Most a következő időszakban megvan a mód arra, hogy előbbre lépjünk, és a munkabizottságok az alapszervezeti taggyűlésekre kerülő témák kidolgozásában, azok elvi megalapozásával adjanak nagyobb segítséget az alapszervezeteknek. És ha egyik munkabizottságunkra, az agit. prop. bizottságra gondolok, akkor itt még ezen túlmenően is jócskán vannak feladataink. Gondolok itt mindenekelőtt a hallgatók közötti politikai munka színvonalának emelésére. A kommunista oktatókból, hallgatókból álló elméleti munkaközösségek nagyon sokat tehetnek azért, hogy színvonalasabban, gyorsabban reagáljunk azokra a kérdésekre, amelyeket a fiatalok vetnek fel a különböző vitákban, beszélgetésekben. Általában azt lehet mondani, hogy az ideológiai, politikai munkában rendelkezünk talán a legtöbb kihasználatlan tartalékkal.

Nagyon fontos tapasztalatként hangsúlyoznám tovább erősíteni a pártbizottságnak, mint testületnek a politikai irányító szerepét. Ennek egyik legfőbb feltétele, hogy az egyetemen fölmerülő alapvető kérdések, problémák, akár szerepelnek a munkatervben, akár nem a pártbizottság elé kerüljenek. Ugyanez vonatkozik természetesen megfelelő szinten a párt-végrehajtóbizottságra is. Nagyon fontosnak tartom a párttestületek menetközbeni tájékoztatását, de véleményem szerint itt mindig többről van szó, mint tájékoztatásról. A pártmunkában mindig élő követelmény, hogy a munkatervet ne fetisizáljuk, ne tekintsük valamiféle merev rendszernek, amiből a testületi munka adott esetben nem léphet ki, vagy pontosabban túl. Arra gondolok, ha az élet olyan problémákat vet fel, amelyek megoldásában szükség van a testület véleményére, állásfoglalására, akkor az kapjon megfelelő súlyt. Itt sem szabad összetéveszteni a tervszerűséget a tervszerintiséggel. Nem sokat ér az a testületi munka, ahol a tervszerinti témákat rendre megtárgyalják, és közben esetleg az élet által felvetett legfontosabb új problémák kívülrekednek.

— Mik a tervei az elkövetkezendő időszakban?

— Az én terveim elég egyértelműen determináltak. Jó értelemben mondom, nincsenek különösebb gondjaim a tekintetben, hogy mit csinálnak. Ahogy ez természetes egy ilyen időszak után olyan területre kell összpontosítani az embernek, ahol a korábbi munkák miatt kevesebb energiát tudott kifejteni. Ez pedig a szakmai, tudományos munka. Az oktató munkát, a politikai gazdaságtan oktatását elég régen csinálom, szeretem. A marxista propaganda munkát 17 éves koromban szerettem meg, amikor először szemináriumi vezetést bíztak rám. Azóta ha nem is mindig az egyetemen, de ilyen természetű munkát szinte megszakítás nélkül végeztem. Ennek a munkának a folytatása a tervem, és az, hogy színvonalának emeléséhez szükséges kutató munkában előrehaladjak. A téma, amivel foglalkozom: a szocialista tulajdonviszonyok, érdekviszonyok, elkülönültségi viszonyok — megint olyan, amiben úgy érzem, hogy az elmúlt időszak tapasztalatai is előbbre vittek. Sok olyan gyakorlati, gazdaságpolitikai kérdést ismertem meg, részben a pártmunkámon keresztül, amelyek érdekelnek, izgatnak, elméleti megoldásukhoz szeretnék én is hozzájárulni. Van mit tenni ezen a téren. A párt-végrehajtóbizottság tagja vagyok, tömegszervezeti felelős. Jelenleg a szakszervezeti választások előkészítésén, segítésén dolgozunk.

Ami a magánéletemet illeti; ilyen szempontból hogy úgy mondjam befutott ember vagyok. Két felnőtt gyermekem van, mind a kettő egyetemista, az egyik a műszakira, a másik az Eötvösre jár. Segítek nekik, amennyire még szükséges. Ilyen szempontból tényleg elégedett lehetek, s ha előbb itt nem említettem, nyilvánvaló, hogy egy ilyen nyugodt hátország nagy szerepet játszik abban, hogy az ember a munkájában fölmerülő gondokat is eredményesebben tudja megoldani.

Halay Edit

KÜLDÖTTÉRTEKEZLET

Napirenden az értékelés és az akcióprogram

(Folytatás az 1. oldalról)

az alapszervezetekben azonban, ahol a csoport közösen vállalt egy bizonyos folyamatos munkát, pl. MDA patronálása, a MI c. lap technikai segítése stb., sajnos, nem mindig sikerült az elképzeléseknek megfelelően teljesíteni a vállalt feladatot.

Az értékelő taggyűléseken az alapszervezetek többségében nagy nyomás nehezedett a vezetőségekre. A tagság számon kérte a folyamatos munka irányítását, az egyének év közbeni értékelését és segítését. Ez alapvetően pozitív tendencia, amely egyik nagy eredménye az új rendszernek, azonban egyes helyeken ez a vezetőséggel való „takarózásba", a munka alóli kibújásba csapott át.

A vezetőségeknek ezekből a tapasztalatokból is le kell vonni a megfelelő következtetéseket.

Rátérve most már konkrétan az értékelő taggyűlések előkészítésére, *jónak értékelhetjük a február 15—16-i felkészítést és általában a kari vezetőségek, illetve a KISZ-bizottság tagjainak munkáját az előkészítésben. A legnagyobb problémaként az jelentkezett, hogy az értékelési szempontokat is csak ekkor adta ki a KISZ-bizottság.* Ennek ellenére ki kell emelni komplex jellegét, amelyre egyébként nagyon örvendetesen sok alapszervezetben az útmutató nélkül is törekedtek. Valóban igaz az, hogy ezt az anyagot a mozgalmi év elején kellett volna kiadnunk, akkor valószínűleg mindenki jobban megértette volna a vállalások és az értékelés célját. Itt kell megemlítenünk még azt is, hogy ez a mozgalmi év, sajnos, csonka volt, mert igazi vállalásokat csak szeptember-októberben tettek az alapszervezetek.

Az előzetes egyéni beszélgetések során vetődött fel egy csomó olyan probléma, amelyekkel idáig az alapszervezetek nem foglalkoztak, nem is gondoltak esetleg rájuk. Ennek kapcsán *az alapszervezetek többségében egészséges vita, gondolkodás, pezsgés alakult ki, amelyet a mozgalmi év egyik legfontosabb eredményének tarthatunk. Sajnos, több alapszervezetben, főleg azokban, ahol a légkör egyébként sem volt nyugodt, ezek a beszélgetések késhegyig menő vitát és valóságos „suskust" váltottak ki.* A jövőben ezekben az alapszervezetekben az a feladat, hogy igyekezzenek megtalálni az okokat, és ennek alapján a normális emberi kapcsolatok kialakításának feltételeit megteremteni. Mindez természetesen nem a vita feladását, a „kéz kezet mos" szemlélet kialakulását jelenti. Ami a taggyűlések lefolyását illeti, meg kell állapítanunk, hogy helyes volt az a KB-döntés, hogy először az alapszervi beszámolót kellett megvitatni.

Az egyéni értékelések során nemcsak azt nézték az alapszervezetek többségében, hogy az illető teljesítette-e az egyéni vállalását, hanem *igyekeztek mindenkit komplexen értékelni.* Itt bukkantak felszínre az egyéni vállalások problémái is. Sok politikai-ideológiai, világnézeti, emberi kérdés vetődött fel az értékelések során, s az ezekre való reagálás a többiekhez való viszony szempontjából sok embert új oldaláról ismerhettünk meg. Az értékelők számára is komoly feladatot, felelősségteljes hozzáállást követelt meg egy-egy ember értékelése, megítélése. Ezek mellett a pozitív vonások mellett, sajnos, *több ember részéről jelentkezett a „ne bántsuk egymást" szemlélet, a vezetőséggel való „takarózás"*, saját érdekeik érvényesítésére való törekvés.

Egyetemünkön összesen 67 embernek nem hosszabbították meg a KISZ-tagságát. Ez a KISZ-tagoknak mintegy 3,5 százaléka. Érdekes megvizsgálnunk azokat az okokat, amelyek miatt nem került sor tagsági viszonyuk megújítására. Elsősorban, és közülük a nagy többségnél a munka hiánya, a passzív hozzáállás és magatartás jelentkezik. Politikai, ideológiai, világnézeti problémák miatt csak néhány embernek nem hosszabbították meg a KISZ-tagságát, azonban itt sem egyedüli okként. Érdemes felfigyelnünk arra is, hogy az alapszervezeti vezetőségek több mint kétszer annyi tagnak nem javasolták KISZ-tagsága meghosszabbítását, mint amennyit az alapszervezet végül is megszavazott. Ez a probléma természetesen összefügg a fent említettekkel is.

Feltétlenül meg kell említeni, hogy a taggyűlések általában mindenhol nagyon hosszúra nyúltak. Ha ehhez hozzávesszük az előkészítés több hetes munkáját is, érthető, hogy sok helyen a tagság belefáradt az értékelésbe, és ez még a tanulmányi munka rovására is ment. Éppen ezért *jogos azok részéről a bírálat, akik kampányjellegűnek nevezték az értékelések lefolyását.* Ezt a kampányjelleget azonban nem kell minden szempontból negatívnak tekinteni. Ez, mivel első értékelésről van szó, bizonyos mértékig elkerülhetetlen volt, és az értékelésekre irányította a figyelmet. Anélkül, hogy a teljességre törekednék, megemlítek néhány további feladatot, amelyeket a tapasztalatokból szűrtünk le.

Az egyéni vállalások megtételének problémái, a komplexitásra való törekvés, a folyamatos értékelő munka úgy látszik, a továbblépés jelentős tényezőivé válnak, és ezért kiszincs, hogy mit jelent fizikai munkát végezni. Helytelen lenne, ha így végeznék el az egyetemet, így kerülnének vezető, irányító beosztásba, ezért *vita csak a megvalósítás módját illetően volt.*

Három témakör az akcióprogramból

Harmadik napirendi pontként az egyetemi KISZ-bizottság 1975—76-os évi kongresszusi akcióprogramját vitatták meg a küldöttek. Tizenkilencen szóltak hozzá ehhez a napirendhez. Valamennyi hozzászólás ismertetésére természetesen nem vállalkozhatunk, így néhány fontos és többek által kiemelt problémához való hozzászólásokat foglaljuk össze.

A XI. kongresszus anyagának feldolgozásával kapcsolatban elhangzott olyan javaslat, hogy a politikai képzést kapcsolni lehetne hozzá, hiszen valószínű, hogy *a kongresszusi határozatok megvitatása során több olyan ideológiai-politikai téma felmerül, ami a politikai képzésbe is beleillik.* A feldolgozás hogyanjára vonatkozóan javasolta Pásztor Miklós, hogy a vezetőség először egyénenként beszélgessen mindenkivel a témáról, s ennek alapján a leggyakrabban előkerülő problémákat vigye taggyűlés elé. *Valamennyi hozzászóló egyetértett abban, hogy a kongresszusi anyagok feldolgozása nem korlátozódhat egyszeri alkalomra.*

Az akcióprogram talán legtöbbet és leghosszabban vitatott része volt a társadalmi munkával foglalkozó rész. A vitát az váltotta ki, hogy Szentirmai László nem értett egyet azzal a megfogalmazással, miszerint: „ősszel társadalmi munkaakciót szervezünk a hallgatók döntő többségének bevonásával". Javaslata: döntő többség helyett mindenkinek kötelezően egyhetes társadalmi munka tanítási szünettel. Többen vitatkoztak a kötelezővé tétel helyességén. Kovács Erzsébet a „minden KISZ-tagtól elvárjuk" megfogalmazást javasolta, Vértes András pedig kifejtette, hogy a kötelezővé tétel a könnyebb megoldás — nem kell agitálni —, de nem biztos, hogy az eredményesebb. *Valamennyi hozzászóló támogatta a társadalmi munkaakcióra vonatkozó tervet*, hiszen mint Aczél Gábor megfogalmazta, hallgatóink körülbelül 50 százalékának fogalma iskolában) a jellemzések során nem tudunk érdemben semmit mondani, mert csak a funkciót látjuk említésre méltónak. *Jobban oda kellene figyelnünk a KISZ-élet közkatonáira. Nemcsak hozzászólások alapján megítélni az embereket, azt is észrevenni, aki csendben dolgozik, hiszen nem mindenkinek egyformák az eszközei. A káderutánpótlásban jobban kellene számítanunk rájuk*, mint most amikor hajlamosak vagyunk csak jól bevált emberekben gondolkodni, akár túlterhelve is őket, mint egy új emberrel rizikót vállalni. Péteri György azt taglalta, hogy helytelen lenne a beszélő és a dolgozó embereknek valamiféle szembeállítása. Annál is inkább, mivel a kettő nem zárja ki egymást, s mivel egyetemünk jellegéből következően vitaképes agitatív közéleti egyéniségeket kell nevelnünk. Nagyon is szorgalmaznunk kell ezt.

Végül Szarvas László szólt hozzá az akcióprogram vitájához, érintve mindhárom itt említett témát. A XI. kongresszus határozatainak feldolgozása nem szűkíthető le a szorgalmi időszakra, ez csak az első szakasz, a határozatokkal való ismerkedés időszaka. Azok megvalósítása — beépítve az egyetemi oktatási és mozgalmi munkába — *hosszú feladat.* A társadalmi munkával kapcsolatban javasolta, hogy a különböző akciókat összesítse az egyetemi KISZ-bizottság, s határozza meg a formát is. *Kötelező minimum társadalmi munkaóra meghatározását javasolta Szarvas László.* Ugyanakkor tett egy másik javaslatot. *Mivel a különböző akciók* (pol. tábor, KEN Kollégiumi napok, kirándulások, társadalmi munka, s a mindig igényelt rektori szünet) *rengeteg időt vesznek el az oktatásból, helyes lenne, ha a karok, szakok, vagy akár alapszervezetek állandó kapcsolatot igyekeznének kialakítani közeli tsz-ekkel, ahol rendszeresen, hétvégén is végezhetnének társadalmi munkát.* A munka eredményét is látva a hatása is egészen más. *Végül a káderpolitikai kérdéshez hozzászólva hangsúlyozta,* hogy a szembeállítás valóban helytelen lenne. Arról viszont *nem szabad megfeledkezni, hogy a szavak hitelét a tettek adják, a szavak pedig tartalmukban jelentősek, s nem aszerint, hogy hol hangzanak el, a folyosón, vagy például egy küldöttértekezleten. Értékelni kell azt is, aki szűk környezetben fejti ki tevékenységét. Az is tény, hogy nem mindenkinek az a legfőbb eszköze, hogy érveljen, vitatkozzon.* Van, akinek például a leírt szó az eszköze, de *mindenütt és minden eszközzel lehet politizálni, nemcsak szavakkal.* Sokszínűségre kell törekednie a KISZ-nek e tekintetben.

A vitát Veres Pál a KISZ-bizottság titkára foglalta össze, majd az utolsó napirendre került sor. Rácz Ágnes a jelölő bizottság elnöke terjesztette be a KISZ-bizottsági tagok felmentési kérelmét, és az új KISZ-bizottsági jelöltek jellemzését. A küldöttértekezlet Garamszegi Ágnes, Györfi Emil, Janurik János, Könczöl Erzsébet, Szentiványi Gábor, Tar László, Vértes András és Vincze Gábor végzős hallgatókat, valamint Balázs Katalint és Kramár Lászlót, akik az általános kari KISZ-bizottságban végeznek munkát és Kerekes Sándort a párt vb ifjúsági felelősét — felmentette KISZ-bizottsági tagsága alól.

A KISZ-bizottság tagjaivá választották a következő hallgatókat: Antal László (II. évf. belker.), Dobák Miklós (I. évf.), Honvári János (III. évf. ipar), Kalász István (III. évf. népgazdterv.), Király István (II. évf. pénzügy), L. Papp Erzsébet (III. évf. ipar), Molnár Vera (I. évf. tanár C.), Muraközi László (oktatói KISZ), Pohankovics István (I. évf.), Rapp Zoltán (I. évf.), Temesi József (oktatói KISZ), Vadász Endre (I. évf.), és Vetlényi Zsolt (I. évf.),

A két küldöttértekezlet között kooptált bizottsági tagokat: Lucz Ferenc (III. évf. nemzetközi), Payrits Márton (III. évf. nemzetközi), Lévai Imre (III. évf. külker.), Losoncz Miklós (II. évf. külker.), Erdei Péter (II. évf. népgazdterv.), Szabó Gábor (III. évf. ipar), Aczél Gábor (II. évf. ipar), Költő Magdolna (I. évf.) és Bóka János (III. évf. belker.) a küldöttértekezlet megerősítette.

A KISZ-bizottság ezután a vb tagjaivá választotta Dobák Miklóst, Honvári Jánost, az iparkar titkárát, Muraközi Lászlót és Rapp Zoltánt.

A küldöttértekezleti tudósítást Nagy Katalin és Szivi József írta

A fotókat Petrich Ákos készítette

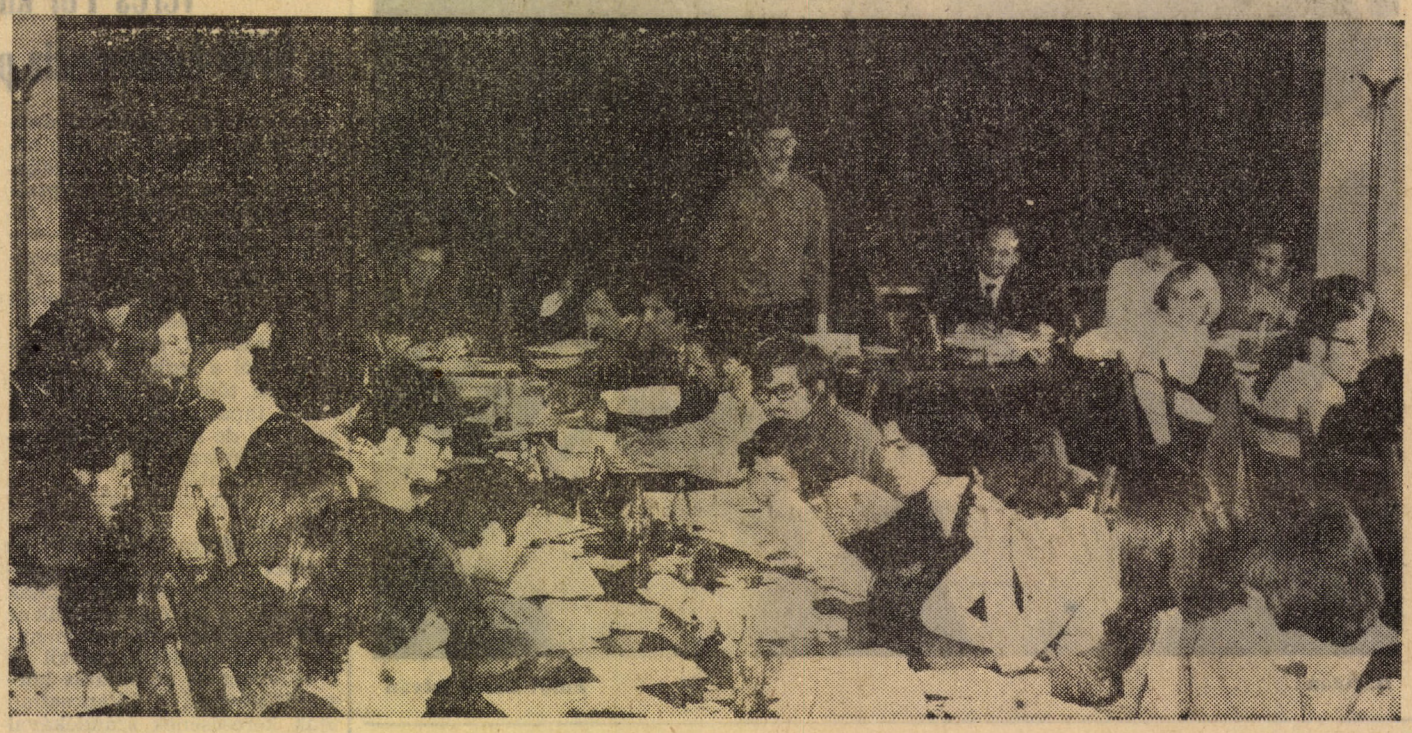

Az elnökség és a küldöttek egy csoportja

Köszöntő

Hazánk felszabadulásának 30. évfordulója alkalmából egyetemünk pártbizottsága levélben köszöntötte azokat az elvtársakat, akik 1945 előtt vagy 1945-ben léptek a kommunista párt soraiba. Idézzük a levelet:

„Szocialista hazánk felszabadulásának 30. évfordulóján tisztelettel és elvtársi szeretettel köszöntjük Önt, aki társadalmunk vezető osztályának élcsapatában harcolt a proletárdiktatúra kivívásáért és megszilárdításáért, az ellenforradalom letöréséért, a szocializmus teljes felépítéséért. Aktív részvevője volt a proletár internacionalizmus erősítésének, a kapitalizmus és szocializmus világméretű küzdelmének.

Történelmi eredményeink kivívásában — amelyben egész dolgozó népünk alkotó tevékenysége testesül meg és amelyekre jogosan lehet büszke nemzetünk — kiemelkedő szerep jutott osztályrészül mindazoknak, akik Önhöz hasonlóan önfeláldozó, hűséges munkával és helytállással szolgálták hazánk felmelkedését, a szocializmus győzelmét.

Meggyőződésünk, hogy most, amikor pártunk a fejlett szocialista társadalom megteremtésére hívja harcba hazánk minden dolgozóját, amelyben egyetemünk kollektívájára is nagyszerű feladatok várnak, az Ön kommunista példamutatására, áldozatos, élenjáró munkájára és gazdag harci tapasztalatára ugyanúgy építhet, mint az elmúlt évtizedekben.

Kívánunk ehhez Önnek jó egészséget, sok sikert.

MKKE pártbizottsága."

A levél köszöntötte: az általános kar I. pártalapszervezetéből: Barla Szabó Ödön, Erdei György, Erdei Mihályné, Falus Györgyné, Kiss Arthur (Szoc Hazáért), Marton Imre (Szoc. Hazáért), Szamarasz Oresztész, Varga Emília,

az általános kar II. pártalapszervezetéből: Dobrovits Iván, Csőke Pál (Munkás-paraszt hatalomért), Kalmár György, Neményi István, Pál Magda, Selmeci József, Sziklai Sándorné (Munkás-paraszt Hatalomért), Venczel Istvánné, az ipar kar pártszervezetéből: Ferencz László, Gyenes Antalné (Szoc. Hazáért), Timár János, a kereskedelmi kar pártszervezetéből: Forgács Tibor, Kende István, Kollarik Amália, Kreskay Ferenc, Réczei László, Tibor Lászlóné; és a gazdasági igazgatóság pártalapszervezetéből Kádár Endréné elvtársakat.

Kongresszusi üzenet

„De jó lenne ott lenni" — fogalmaztunk így sokan a kongresszus tanácskozásaira gondolva. S noha — a szerencsében, hogy küldött lehet — nem mindenki részesülhetett, a televízió nyilvánossága folytán az egész ország résztvevőként figyelte értő gonddal, a közvetített beszédeket. S az élményt nyújtó előadások sorozata hetekkel a kongresszus után is folyik gyárakban, üzemekben és itt az egyetemen, amelynek előadója kongresszusi küldöttünk, Szarvas László elvtárs. Már a tizenegyedik élménybeszámolónál tart. Mikor felkerestük — hogy az újságon keresztül tolmácsolja az egyetem kollektívájának a kongresszus üzenetét — telefonon éppen egy tanszéki meghívást fogadott el. Ilyetén a kongresszus tanácskozótermének küszöbét még nem lépte át. Naponta újra éli és élteti velünk is, akik ezúttal hallgatói lettünk.

— A kongresszusnak magamra nézve *sokféle hatása* volt — kezdte *Szarvas elvtárs* a beszélgetést. — Jóleső érzés volt ott lenni, másrészt az, *amit az ember a kongresszuson kapott célokban, feladatokban, érzelmi töltésben, mind olyan, amit a munkámban szeretnék felhasználni, érvényre juttatni.*

Felejthetetlen élmény volt számomra az az *egyöntetű tisztelet, szeretet és nagyrabecsülés, amelyet a kongresszus Kádár János elvtárs személye iránt kifejezésre juttatott,* s amelvet ő minden esetben megköszönve elhárított.

A kongresszusról tartott élménybeszámolóm során több helyen elmondtam már, hogy a kongresszuson elsősorban a munka és nem az ünneplés dominált mégis én, s velem együtt biztos a többi küldött is érezte az ünnepélyességét. És itt nem elsősorban külsőségekre gondolok, ünnepélyességét *éppen a leghétköznapibb hozzászólásokból kiérződött aranyfedezet adta.*

Az élet különböző területeiről hozták el eredményeiket, gondjaikat a kongresszus asztalára téve, és *még a kritikájukból is az érződött, hogy a jelenleginél jobban is lehetne csinálni dolgainkat az adott feltételek között és ezt a jobbat is nekünk kell csinálni!* Lényegében ez is már a kongresszus üzenete volt az ország népéhez, egyetemünk kollektívájához.

Üzenet, mert ha megfogadjuk, hogy egymást becsülve dolgozunk, tanulunk egymástól, tiszteljük egymás eredményeit, akkor a szocialista közösség kialakítása érdekében dolgozunk, s ez nekünk is legfontosabb célunk. Ha a fegyelmezett munkára való ösztönzés nálunk is megvalósult, azt mondhatnám, a kívánatos értékrend alakult ki.

Nagyon tetszett a kongresszuson a külföldi testvérpártok hozzászólása. Nem éreztem protokollárisnak köszöntőjükben, *amikor a magyar pártnak a nemzetközi mozgalomban elfoglalt helyéről, az ország belső építéséről és az ebben elért eredményeinkről számukra tanulságul szolgáló hatásukról beszéltek.* Mind a szocialista, mind a nyugati országok kommunista pártjai képviselőinek felszólalásából kiérződött, hogy *becsülnek, nagyra értékelnek bennünket, mert testvérpártjaink mindegyike tud valamit hasznosítani eddig végzett munkánk tapasztalataiból.*

Én is szót kértem azzal a sok túljelentkezővel együtt, akik közül csak egyharmadnak sikerül felszólalnia. Ha szót kaptam volna, *két gondolatot szerettem volna hangsúlyozni,* amely jól kapcsolódik a kongresszus munkájához. Ez pedig, hogy *az okató-nevelő munkában jobban kell szorgalmazni a jövőben az egyénekkel való foglalkozást,* az egyéniséggel való példamutatást, ami szakmai, politikai nevelést is jelent. Véleményem szerint az oktatáspolitikai koncepciónk *akkor szolgálja jól a jövő egyetemét, ha ezeket a célokat tárgyi oldalról, a tantárgyak tartalmi és didaktikai oldaláról és a nevelők, oktatók oldaláról is megvizsgáljuk.* Különösen az utóbbira helyeznek nagy hangsúlyt. *Kifejezésre kell juttatnunk minden vonatkozásban megbecsülésünket a jól felkészült, a nevelést életcélnak tartó oktatók iránt. Mindehhez persze tárgyi feltételek kellenek, mert ezek hiányában a nevelőmunka hatékonysága nem éri el a kívánt célt.*

A másik gondolatom *a munkásosztály vezető szerepének biztosításához kapcsolódik.*

Egyetemünkön ez többek között a munkás-paraszt származású hallgatók segítésében nyilvánul meg. De éppen ezzel kapcsolatban harcolnunk kell az ellen a szemléleti torzulás ellen, amely a tehetséget egyoldalúan szemléli. Amikor az egyetemi felvételre jelentkező tehetséges munkás-paraszt származású fiatalokról azt mondjuk, hogy tehetségesek, akkor a többiekről nem azt állítjuk, hogy tehetségtelenek. Tehetségük lehet sok más pálya iránt és arra kell ösztönözni őket, hogy annak megfelelően válasszanak pályát. Viszont akinek a továbbtanuláshoz van tehetsége, annak minden oldalról segíteni kell. A másik szemléleti torzulás az, amikor azt gondoljuk, hogy egyoldalú ez a segítés, és nem eléggé veszik figyelembe, hogy ezeknek a fiataloknak nemcsak mi adunk politikai, tanulmányi és anyagi segítséget, *de politikai, kulturális magatartásbeli értékeket hoznak ők is az egyetemre, a munkaszeretetet, a dolgozói öntudatot, a szorgalmat, a természetességet, a szocialista erkölcs jó néhány alapvonását.* És ezekben a tulajdonságokban támaszkodunk is rájuk, mert erre szüksége van egyetemünknek.

Pártszervezeteink számára is nagyon sok feladat adódik a kongresszusból. Mi csak úgy tudunk eleget tenni a kongresszus által megjelölt feladatoknak, ha igyekszünk azokat *megismerni, feldolgozni, értelmezni, ha taggyűléseken, KISZ-gyűléseken, pártnapokon szorgalmazzuk azok megvalósítását.* E célból a pártélet különböző területein, *készülünk egy hosszabb feladatterv kidolgozására.* Nagy gondot kell fordítanunk *az agitációs propaganda- és ideológiai munkában mindenekelőtt a közgazdasági jellegű ideológiai nézetek tisztázására.* Ezt az ideológiai munkát az egyetemen a pártszervezet irányítja, amelynek során *a tanszékeknek is feladatot adunk.*

A kongresszus változatlanul megerősítette a párt ideológiai irányvonalát. A mi pártszervezetünk feladata ennek az irányvonalnak megfelelően *a tananyagokban az elvi, politikai ellentmondások kiküszöbölése a tudományos munkában való előrelépés. A tulajdonviszonyok, az osztályviszonyok elemzése, életszínvonal-politikánk fejlesztésének célja és eszköze, a különböző ideológiai nézetek elleni harc, a szocialista demokrácia, mind, mind közvetlen tananyag is. Mi akkor értelmezzük jól a kongresszust, ha ezek a politikai feladatok, tudományos eredményekkel alátámasztva tananyagainkká válnak.*

A kongresszus *a pártalapszervezetekre is sok feladatot ró.* A kongresszus után *közvetlenebbé, racionálisabbá kell tenni a pártmunkát. Olyan normákat kell erősíteni a pártéletben, amelyek a dolgozókkal való érdemi foglalkozásra, a pártszerűségre és az időtakarékosságra irányulnak.* Ha ezeket a normákat betartjuk, hatékonyabb lesz a pártmunka.

Folytatjuk a tömegszervezetek pártirányítását, amit a jövőben még konzekvensebbé akarunk tenni. *Alapvetőnek tartjuk, hogy a KISZ-szervezetet a fejlődés útján megindulva közvetlenül irányítsuk.* E pártirányításnak érvényesülnie kell elviekben és a vezetőségekkel való kapcsolattartás során. *De talán a legfontosabb a párttagok közvetlen részvétele és irányító szerepe a KISZ-szervezeten belül is. Amíg nincs hiány hallgatókban, addig a párttag számára nem lehet hiány pártfeladatokban.*

A kongresszuson közvetlenül érzékeltem, hogy több nemzedék van a pártban. S hogy képes volt nemzedéki különbségre való tekintet nélkül egységesen aktivizálni a különböző rétegeket, arról most, utóbb is meggyőződhettem, amióta előadások során számolok be más-más hallgatóság előtt élményeimről. *Minden réteg kapott a kongresszustól nemzedékének szóló feladatot.*

Halay Edit

FELHÍVÁS

A Studium Generále április 24-én kirándulást szervez Törökmezőre mindazoknak, akik a szakbizottságban tevékenykedtek vagy tevékenykednek. Találkozás hajnali 7-kor a Vígadó téri hajóállomáson. A kirándulás ingyenes. A jó időről a szervező bizottság gondoskodik. Gyertek!

SG.-vezetőség

Beszélgetés a kari agit-prop.-titkárokkal

A három karon a közelmúltban zajlottak le a vezetőségválasztások. Ebből az alkalomból egy kis beszélgetésre invitáltuk a három új agit.-prop-titkárt, *Adamecz Pétert* az ipari karról, *Birinyi Györgyöt* a kereskedelmi karról, és *Király Istvánt* az általános karról. Arra kértük őket, hogy mondjanak valamit magukról és céljaikról, terveikről, elképzeléseikről.

A találkozót nagyon nehéz volt nyélbeütni, mert az elfoglaltság, az időhiány mindig közbeszólt. Adódott az első kérdés:

— Nem ért-e benneteket váratlanul a hirtelen megnövekvő munka, nem sajnáljátok-e a régi „szabad órákat"?

B. Gy.

— Nézd, az biztos, hogy sok tennivalót jelent az új megbízatás és szabad időnket eleinte teljesen lefoglalta, de később — mivel akkor jó a munkánk, ha kollektív és minél több embert tudunk bevonni a tevékenységünkbe — ki fog alakulni a szükséges munkamegosztás, ami nélkül nem tudnánk boldogulni.

— Talán egy-két szót, ha mondanátok magatokról, az eddigi mozgalmi munkátokról.

A. P.

— Legyünk rövidek. Magamról csak annyit, hogy alapszervezeti KISZ-titkár voltam az ipari karon, ezenkívül a KPVCS-ben is dolgoztam.

K. I.

— Pénzügyvszakos vagyok, 72 óta párttag. A KISZ-ben tavaly alapszervezeti agit.-prop.-titkár voltam, idén nem volt funkcióm.

B. Gy.

— Én az esti tagozatról jöttem át idén, KISZ-tag a MASPED Vállalatnál lettem, az egyetemen megválasztottak a külker. II/2. csoport KISZ-titkárának és így lettem végül is kari agit.-prop.-titkár. A tavalvi „estisből" — mint látod, így lettem tömény „nappalis".

— Erősíteni kell a politikai jelleget. Ez volt a küldöttértekezletek egyik alapvonása. Hogyan fog ez konkrétan megvalósulni a kari politikai munkában? Mit jelent ez számotokra, milyen elképzeléseitek vannak a cél gyakorlati megvalósítását illetően?

K. I.

— Folytatva, de továbbfejlesztve az eddigi gyakorlatot egyrészt központi szervezésű politikai tanfolyamokat tervezünk (ilyen lesz például a párttörténeti sorozat folytatásaként az úgynevezett „harmadik utas" fejlődő országok problémáját felölelő sorozatunk. Súlyponti része lesz a munkánknak az V. ötéves terv feldolgozása is. A legfontosabb azonban az „önképzés jellegű", az alapszervezetekben folyó politikai képzés. Itt fontos az egyéni és közösségi önképzésnek az összekapcsolása és a lépcsőzetesség elve. Lesz egy kötelező ideológiai-politikai és egy fakultatív szakmai rész. Hogy ki mit vállal, azt az adott közösség dönti el. Az szükséges, hogy testre szabottak legyenek a vállalások, és tükrözzék az illető tájékozottságának fokát. Ami viszont még ennél is fontosabb, az a KISZ-munka, amit az ember a közösségnek ad. Nem elég tehát olvasni, tájékozottnak lenni, azt tovább is kell adni! Ezért az egyéni vállalásokat össze kell kötni vitavezetői stb. feladatokkal. Erre a KPVCS az MDA bőséges lehetőséget biztosít.

Egy másik jelentős feladat az aktuális reagálás megvalósítása. Azt értem ezalatt, hogy teremtsünk fórumot (meghívott előadókkal stb.) az egészséges politizálásra. Nyomon kell követnünk a legfrissebb politikai eseményeket is. Ezeket pedig kiegészítené — mert nem pótolhatja a tartalmi, politikai munkát — a politikai staféta és más szórakoztatóbb formák további folytatása. Kezdeti lépésként karunkon máris megalakult egy kilenctagú agit.-prop.-bizottság, amelyre tehát nem kis feladat vár.

A. P.

— Ilyen agit.-prop.-bizottság nálunk is, az ipari karon is megalakulóban van. Úgy tervezzük, hogy mindenkihez eljuttatunk egy témajegyzéket és bibliográfiát, figyelembe véve a különböző évfolyamok eltérő szintű ideológiai és szakmai képzettségét. A politikai képzés témája tehát megfelelő mértékben lebontott, ugyanakkor szorosan egymásra épülő lenne.

A politikai képzés három fő részből állana: az önképzésből, a politikai oktatásból — amelyet a HPCS irányítana — és végül kísérletképpen bevezetnénk egy módszertani képzést is, amelyben leginkább pedagógiai, pszichológiai vagy esetleg retorikai képzést valósítanánk meg. Az egyéni munka értékelésére bevezetjük a pol. TOTÓ-t. A pol. TOTÓ segítségével az önképzésben való részvételt, az újságolvasás rendszerességét, és az aktuális eseményekre való reagálást ellenőrizzük.

B. Gy.

— Az értékelés komplexitása meg kell, hogy mutatkozzon a vállalásokban is. Nem elég, ha vállalásként fogadunk el olyan dolgot, amely tulajdonképpen a szervezeti szabályzatban is benne van. Az önművelés minden KISZ-tagnak kötelessége! Ez aktivitással kell, hogy párosuljon!

Többé-kevésbé mi is hasonló módon képzeljük el a politikai képzést. Számítunk a HPCS segítségére. Azt hiszem, hasznos lesz, hogy felújítottuk az APB-t, jobban lehet majd koordinálni a munkát.

— Ha már itt vagyok, megkérdezem: hogyan tudna segíteni munkátokban a Közgazdász?

B. Gy.

— Az APB-n keresztül hatékonyabb lesz az együttműködés. A Közgazdászra nagyon sok konkrét területen szeretnénk számítani. Ilyen lenne többek között a KISZ-szervezetünk történetének feldolgozására kiírandó pályázatunk, és persze állandó propagandamunkánkban az eddiginél is jobban szeretnénk a Közgazdászra támaszkodni.

— Köszönöm ezt a rövid beszélgetést, és munkátokhoz sok sikert kívánunk!

Marschall Miklós

Ami a határozatból kimaradt

Március 25-én délután összeült a ker. kari küldöttértekezlet, és mintegy 9 órai tanácskozás után meghozta határozatait is. Most azokat az ésszerű javaslatokat, hasznos ötleteket szeretném elmondani, amelyek kimaradtak ugyan a határozatból, de vétek lenne ha feledésbe merülne. Kérek mindenkit, hogy szorgalmazza a megvalósításukat, s akkor a következő küldöttértekezlet résztvevői már nem így fogják előadni javaslataikat: „Ez már nagyon régi ötlet, de úgy látszik a megvalósításhoz nem elég régi. Már nagyon sokat elmondták, elmondom hát én is.

1. ÜZENŐFAL:

A régóta vajudó információáramlást lenne hivatott megoldani (bonyolítani) az SG-jéhez hasonló rekeszes fal, amelyen minden alapszervezetnek, kari vezetőségeknek, egyéb bizottságoknak lenne egy-egy rekeszük, és bárkinek bármiféle közlendője van, (akár személyre szóló is) csak becsúsztatná a megfelelő helyre.

2. JEGYZETBANK:

Az ötlet onnan ered, hogy a hallgatók sok olyan jegyzetet őriznek, amelyre nincs már szükségük, a fiatalabb évfolyamok pedig jegyzeteket keresnek vagy azért, mert már nem kapható, vagy azért, mert szeretnének olcsóbban hozzájutni. Ez az a helyzet, amikor nem biztos, hogy a kereslet és kínálat találkozik. A javaslat: szerezzünk egy nagy szekrényt, amelybe mindenki beadná a neki már nem kellő jegyzeteket, és azt ki lehetne kölcsönözni.

3. ÉPÍTŐTÁBOR:

Sokan felvetették, hogy az egyetemi ifjúság mennyire eltávolodott a fizikai munkától (szomorú szüreti példák), ezen keresztül pedig a munkásfiataloktól. Talán a kubai gyakorlat ésszerűségére gondolt a javaslattevő (ahol a fizikai munkavégzés és a különböző tantárgyak oktatása egyszerre, harmonikusan folyik az egyetemeken, biztosítva ezzel a gyakorlatiasságot, az egészséges gondolkodás, szemlélet, közösségi érzés kialakulását), amikor kifejtette: Ésszerűnek és hasznosnak tartaná, ha az egyetemet építőtáborral kezdenénk, és a tanulás csak szeptember második felében kezdődne. Nemcsak a közösséggé válás útján sikerülne így gyorsabban előrehaladnunk, de lendületesebben, már közös élményekkel gazdagon láthatnánk neki az új tanévnek, nem szólva arról, hogy lehetőséget kínál a tömegsportra, a közös mozgásra.

4. TANÁR-DIÁK VISZONY:

Mostanában sok szó esik erről, mégsem használunk ki minden lehetőséget, amely a közelebbi személyes kapcsolat kialakításához segítene bennüket. A szüreti együttlét például nagy lépés lett volna előre, minthogy azok a nevelők, akik eljöttek és velünk dolgoztak, jól érezték magukat, mi pedig boldogan kerestük a társaságukat. Az ott kialakult bizalom, rokonszenv azóta is megmaradt.

5. LIFT A MAKARENKÓBAN: A nyelvi intézet kétemeletes épületében lift épül, nem kis befektetéssel. Azt az indokot kaptuk, hogy amikor még megrendelték, a tanári kar legtöbbje idős oktató volt, akik bár azóta nyugdíjba vonultak, de még mindig sok nevelőnek okoz megerőltetést a följutás. Aki erről beszámolt a küldöttértekezletnek, hozzátette, hogy szerinte anynyi más helye lenne még ennek a pénznek, és ez a liftépítés így és most teljesen ésszerűtlennek tűnik az ennél sokkal égetőbb beruházások háttérbeszorítása miatt. A bólogatások arra engedtek következtetni, hogy a hallgatóság egyetért a szóvátétellel. Az egészhez csak annyit tennék hozzá, hogy egy kicsit racionálisabb, körültekintőbb terembeosztással segíteni lehetne az idősebb oktatók baján úgy, hogy óráikat a tanszékkel azonos emeletre helyezik.

6. A KRASZNODÁRI ÚT FELTÉTELEI: Krasznodárból nemrégen hazatért társunk pontosította a kiválasztás feltételeit. Ne az legyen tehát a szempont az emberek mérlegelésénél, hogy ki mennyire tud vagy nem tud oroszul (mert lehet, hogy azért nem tud, mert sosem akart tanulni, és lehet, hogy azért tud, mert középiskolájában magas szinten oktatták a nyelvet), hanem az, hogy ki mennyire akart eddig és akar az elkövetkezendőkben (természetesen nemcsak Krasznodárban) foglalkozni az orosz nyelvvel. Még egy szempont idekívánkozik — mondja a felszólaló —, mivel azt éreztem, (és ez így is van), hogy ez az egy hónap rendkívül nagy jutalom az egyetem részéről, fontos figyelembe vennünk, hogy az illető ezért mit adott cserébe az egyetemnek, tehát milyen közösségi, társadalmi, tudományos munkát tud felmutatni. Ezeken kívül fordítsunk figyelmet a jövőben arra is, hogy lehetőleg azonos szintű nyelvtudással rendelkező hallgatókat küldjünk egy csoportban, mivel a nyelvet jobban beszélőnek lassú az a tempó, alacsony az az oktatási szint, amit a másik követni tud.

Demcsák Ágnes

József Attila szavaló- és dalnokverseny

Egyetemünkön is megemlékeztek a költészet napján április 11-én — József Attiláról, a nagy proletár költőről szavaló- és dalnokverseny keretében.

A pódiumon

Öt hallgató szavalattal, két énekes csoport pedig versfeldolgozással indult a versenyen.

A 100 fős teremben a zsűrivel és a versenyzőkkel együtt körülbelül hetvenen foglaltak helyet. Ez azonban nem befolyásolta a hangulatot, és a versenyzést.

A zsűri tagjai *dr. Sándor Imréné*, az irodalmi színpad vezetője, *Gyenge Erzsébet*, egyetemi könyvtárunk igazgatója, *Szamosi Zsuzsa*, egyetemi hallgató és *Bujtor István* színművész voltak.

A két fordulóra szervezett versenyen egymást követték a versek és dalok. Az első hely nem volt vitás, mivel tehetségben és felkészültségben is a legkiválóbb teljesítményt az I/13. csoport tagjai alkotta dalnokok nyújtották — név szerint *Horváth Zsuzsa*, *Bakó György* és *Orosz József*. Saját feldolgozásukban játszották szinte „profi módra" a *Rejtelmek* és a *Rög a röghöz* című József Attila verseket. Ugyanilyen hozzáértéssel és szeretettel adták elő *Sebő Ferenc* zenéjére a *Hetedik* című verset is.

A második és harmadik díj odaítélésében nem volt egységes a zsüri véleménye. Ezért kérték meg *Lázár Imrét* és *Doktor Ferencet* kiegészítő produkció adására.

Végül is a második díjat *Doktor Ferenc* I. évf. hallgató kapta, aki nagyon jó dikcióval és kellő visszafogottsággal szerzett kellemes perceket szavalataival; *József Attila Karóval jöttél* és *Juhász Ferenc Megváltó kések* című verseivel.

A harmadik díjat *Lázár Imre* III. évf. nyerte, erős átéléssel tolmácsolva *József Attila Eszmélet* és *Óda* című verseit.

A szavalók zömmel már jól ismert, nehéz versek előadására vállalkoztak. Ha produkcióik nem is voltak maximálisan kidolgozottak, s néha nem is tudták „átélni" a mondanivalót, mégis figyelemre méltó a szándék, hogy verset mondanak, s ami pedig a versek értelmezését illeti, látszik, mindegyik versenyző kitett magáért: pontos képet nyújtottak a költők gondolatairól.

Igazi irodalmi csemege volt *Bujtor István* szavalata: *Jacques Prevert: A hóhért akasztják* című verse, magyarul és franciául. Jó összehasonlításul szolgált, hogy *Bujtor István* — a verseny keretében már elhangzott *Rozsgyesztvenszkij: Rekviem*-jéből részleteket adott elő.

Köszönetet kell mondanunk azoknak, akik eljöttek erre az estére, hogy *József Attila* és más költőnk gondolatait tolmácsolják és *Bujtor István* színművésznek, aki eljött közénk és közvetlenségével, szakmai értékelésével, tanácsaival hozzájárult a kellemes légkör megteremtéséhez.

Kár azonban, hogy az irodalmi színpad tagjai közül csak egy hallgató vállalta a versenyzést, és hogy a felsőbb évfolyamokról csak három-négy ember jött el.

Azt hiszem, hogy most már

Zsüritagok (Burger Ferenc fotói)

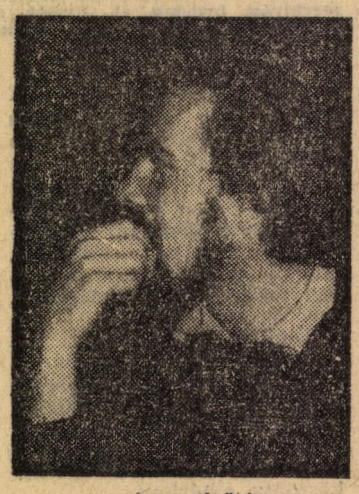

... és a nézőtéren

ténylegesen véget kell vetnünk annak a felfogásnak, hogy az amatőr színjátszás, éneklés, versmondás, táncolás, dillettáns foglalkozás. Akik szeretik az irodalmat és a művészetet, azok főleg maguknak és egy közösségnek csinálják, hogy jól érezzék magukat, és szórakozva tanuljanak. Ez a felfogás nagyon jól érződött ezen az estén! Gondolom, hogy akik itt voltak, nagyon jól érezték magukat, és akik nem jöttek el, azok pedig kevesebbek lettek egy élménnyel.

József Attilát ünnepeltük, nem érzem magam arra hivatottnak, hogy az ő költészetét értékeljem, hiszen ezt nálam méltóbbak már megtették. Mégis, ismerve munkásságát, életét, kimondhatom — többet érdemelne tőlünk, akik számára már csak történelem az ő harca. Egyetemünkön sokféle verseny, rendezvény indul már, egy párból hagyomány lett. Jó lenne, ha a versek szeretete és a József Attila iránt érzett tisztelet ebből a versenyből is egy hagyományt indítana el.

Pálffy Judit

A klub új ruhában?

Változik az egyetemi klub? Szebb külsőt kap? Ezekre a kérdésekre kerestünk választ Ipper Istvánnál, a klub volt vezetőjénél, a KISZ agit.-prop. titkáránál.

— A klub jelen körülmények között nem tölti be szerepét. A délutáni órákban kocsmaként működik. Nem nyújt kellemes közérzetet. Hangulattalan nagy hodály egyelőre. Esténként egy-egy jó programra sokan összegyűlnek, de ez sem jelent kellemes időtöltést, mert nincs szellőzés. Rövid idő alatt elviselhetetlenné válik a levegő. Ráadásul a műsorokat a büfé körüli, nem éppen andalító kocsmazaj is zavarja. A büfé működésére egyébként is sok a panasz.

— Milyen változtatásokat terveztek?

— A büfét szeptembertől átveszi a Kinizsi szövetkezet. Bővíteni kívánjuk az üdítőital- és a hidegkonyhai választékot. Térelválasztást tervezünk a büfé elkülönítésére, amely megoldja a hangszigetelést is.

Mivel a helyiség bővítésére nincs lehetőségünk, az adott területet akarjuk jobban kihasználni. Össze fogjuk nyitni a két termet, és a sarokban új ülőhelyeket alakítunk ki. Áthelyezzük a pódiumot az ablak elé. Így a produkciók minden oldalról láthatóvá válnak.

A szellőzés megjavítására igen egyszerű megoldás kínálkozik, amellyel állandó légcserét nem, de időnkénti intenzív szellőztetést biztosítani lehetne.

A jelenlegi világítás csak arra ad lehetőséget, hogy az egész hodályt sápadt fénybe boritsa. Az elektromos hálózat adottságainak figyelembevételével szeretnénk egy külön hangulat- és egy központi világítást csinálni. Ezek után az amúgy is aktuális festés következik. Reméljük, hogy egyik legrégibb problémánkat, a klub egyenletes hangosítását is meg tudjuk oldani.

— Sokan hiányolják az újságokat a klubból, egyelőre csak lezárt vitrinben láthatók. A kevés játék is igen nehezen hozzáférhető.

— Az összes többi változtatással együtt ezt is megpróbáljuk megoldani. Keressük a lehetőséget arra, hogy két órától állandó ügyeletes legyen a klubban. Tőle lehet majd a játékokat kikérni. Az újságokat szabad polcra fogjuk helyezni.

— Ez eddig gyönyörű elképzelés, de hogyan lehet megvalósítani?

— Az egyetem állami vezetésétől kérjük a világítás megoldását és a teljes kifestést. A Művelődésügyi Minisztériumtól kétszázezer forintot kapunk klubfejlesztésre. Ebből fedezni tudjuk a szükséges átalakításokat és a hiányzó felszereléseket. Ha szükség lesz rá, besegítünk a munkákba.

— Végül a legkényesebb kérdés: mikorra várható mindez?

— Mindent megteszünk azért, hogy szeptemberre új külsővel és tartalmasabb belsővel fogadhassunk mindenkit a klubban.

Rapp Zoltán

Szembesítés

Az MSZMP közelmúltban lezajlott XI. kongresszusáról közvetített adások egy héten át a tévé elé vonzották az embereket. A kiadott irányelveket, programnyilatkozatot, előzetes jelentést gyűléseken beszélték meg, szenvedélyes érvek-ellenérvek, tapasztalati-elméleti bizonyítgatások, ezek voltak a viták legfőbb jellemzői. A küldöttek a kongresszuson, az „utca embere" pedig otthonában, munkahelyén, vagy éppen bevásárlás közben, az utazás ideje alatt értékelte az elmúlt évek eredményeit, s vont le következtetéseket. Az újságárusokra nagy nyomás nehezedett: a felemelt példányszámú újságok sohasem voltak elegendőek a kongresszus lezajlott napjaival párhuzamosan növekvő számú olvasók számára. Egyszóval: a máskor nyugodt társadalom „felbolydult méhkasra" hasonlított, az események gyorsított tempóval követték egymást. A pezsgő, mozgalmas napokat erősítette meg április 4-e, hazánk felszabadulásának jubileumi ünnepe.

Ilyen előzmények felrázták az embereket, fogékonnyá tették a társadalmi élet jelenségeinek befogadására, érdeklődéssel, kicsit kritikusan is — figyeltük saját s mások munkáját, keresve, ellenőrizve a kongresszus által kimutatott eredményeket, az elméleti értékeléseket a gyakorlati életbe próbáltuk átültetni.

Keresve sem lehetne jobb „tömegpszichózist" találni a Szembesítés című magyar dokumentumfilm bemutatására.

A nézőtéren a legvegyesebb korú emberek ültek. A közép-, s idősebbkorúak az emlékeket keresték, a személyes élményeket próbálták szembeállítani, szembesíteni a történelemmel. A mi korosztályunk illúziókat, a tankönyvekből megtanult történelmet akarta szembesíteni a valódi eseményekkel. Számtalan filmet láttunk már a felszabadulásról, újjáépítésről, az emberfeletti küzdelmet követelő nehézségekről. E film egyik érdeme; hogy egy volt szovjet katona szólal meg benne — aki egyébként az ELTE angol szakán tanít —, s a személyes élmény, a hiteles elbeszélés meggyőzőbb számtalan kiszínezett filmnél.

A filmnek azonban nemcsak az emlékek felidézése volt a célja. Ahogy Bokor László mondta: „75 percben elbeszélni 3 évtized históriáját, nehéz vállalkozás. De ha a nézőben elindít egy folyamatot, ha gondolkodásra készteti, akkor megérte..." És ha a gondolkodást tettek, munka követi — akkor a film sikere tényleg teljesnek mondható.

Kocsi Ilona

Kálvária

Zsebemben egy ajándékjeggyel, gyanútlanul színházba igyekeztem. Időm volt még kb. fél óra, beugrottam hát egy kávéra, a közeli presszóba. A lötty már előttem is gőzölgött, kifizettem érte egy ötöst — az ár helyett —, elkerülve így, a sóhernek utalt rosszalló pillantásokat. A pohár szép lassan kiürült, symphoniám is filterig égett; nem maradt más hátra, vettem a kabátom — bár ne vettem volna —, viszontlátásra. Első csengetésre értem a színház előterébe, s itt kezdődött az, amit a címben már leírtam.

Rágyújtok, s beállok a ruhatár előtti sorba. Kabátomból kibujok, kotorászok a zsebemben, majd zsebeimben két forint után, ám mutató ujjaim szűrőjén, negyven fillér akad fönn csupán. Megismétlem a műveletet, de minek, az eredmény: semmi. Rám kerül a sor, nincs pénzem, mondom megadóan. A hölgy meghökken a pult mögött, ez az én pillanatom gondolom, ki kell hát használnom. Elnézést, tán letehetném ide, mutatok mellé a sarokban egy székre. Hivatása magaslatáról ugrik a méltatlankodás: azt nem lehet, s már fordul is el tőlem — lejmtől — egy Úr felé. Most én jövök zavarba. Az új kuncsaft rám vigyorog, s mintha mondaná: látod öcsi, így kell ezt, (nekem van pénzem ruhatárra, én megkeresem, én nem iszom el, én nem költöm nőkre, én nem kártyázom el, és magamnál hordom, nem úgy mint te, te mihaszna). Porcelán fogai egyet még villannak felém, míg nejével az oldalán diadalmasan elvonul, parfümuszályuk mögöttük. Így lenézve maradnom ott tovább lehetetlen, eh, egye meg a fene — fejem bátran leszegem —, én bemegyek, (én a naiv, aki a nézőtérre, kabátjával a karján akar beülni). Kabátot tessék a ruhatárban hagyni! — vág belém a várt jegyszedői ukáz. Nincs pénzem, ismétlem önmagam, legyen szíves beengedni, majd ilyen picire összehajtom —, mutatom nem zavar így senkit, biztatom ŐT és magam. De Ő reményem kegyetlen megöli, csak úgy röpíti felém tilalmait, meg, hogy mit képzelek én, meg, hogy ki látott már ilyet, meg, hogy a tűzoltó (!) ha meglát úgyis kizavar, majd szitkaira mintegy fölcsapva a koronát: ez nem mozi; színház! Megtorpanok, büszkeségem romjain hátrálni kezdek kifelé, csak a kegyelemdöfést kerüljem el, de mint egy jó szándékú tanácsot, azt is megkapom: Vegye föl a kabátot, ha már ruhája nincsen (ez szerény öltözékemnek szólt), akkor (!) beengedem. A közönség jó része már kacag a spontán prológ fölött, ám az alku nekem nem áll, bokáig érő esőkabátban valahogy nem vonz az előadás. Legyőzöttségem keserű tudatában hagyom el a nézőteret.

A ruhatár elé három lány futva érkezik. Arcuk piroslik, pihegnek a sietségtől, már indulnának is befelé, de — egy életem, egy halálom —, eléjük állok: lányok tudnátok adni hatvan fillért? Összenéznek, homlokomra izzadtságcseppek ülnek, fürkészem tekintetüket, jól van nyertem, egyikük már pénztárcájában kutat, még egy pillanat, s kezemben a hatvan fillér, mondom, köszönöm, összenevetnek hátam mögött, de ez már nem érdekel, győztem, győztem! Kabátom beadom, döntök: nem ülök győzelmi ünnepet a hölgy fölött, az öt darab húsz fillérest puhán eléteszem, köszönöm.

Tudom, a bűnös én vagyok. Levonom amit kell, a konzekvenciát: mindenkor és mindenhol ezután — a kölcsön visszajár — számomra egy forint a ruhatár. Egy fillérrel sem több.

— ki

MÁSFÉL MILLIÓÉRT

Új helyen a tmk

Egyetemünk helyiséggondjai mindnyájunk előtt ismertek, a 100 éves épület egyre nehezebben tudja biztosítani az oktatáshoz szükséges termek elosztását. S ugyanez mondható el a gazdasági és kiszolgáló egységek helyzetéről is. *A gépkocsivezetőknek egészen a legutóbbi időkig nem volt az egyetemen kulturált pihenőhelyük, vagy megemlíthetnénk a sokszorosítóműhelyt, melynek minden gépe egy teremben volt, s ugyanitt voltak az öltözők is. De a sokszorosító szomszédságában, a tmk sem volt jobb helyzetben.*

Ilyen körülmények között kellett az egyetem gazdasági vezetőinek megoldást találni a problémákra. S „ekkor derült ki", hogy az egyetem épülete alatt hatalmas pince húzódik meg, melyet hasznosítani lehetne. 1974. februárjában *kötöttek szerződést a XII. kerületi lakásépítőipari szövetkezettel* — ők végezték korábban a tetőfelújítást is — hogy *a pincét újítsák fel, s ott legyen az új tmk-műhely.* Az építkezés mintegy *1,5 millió forintba került* az egyetemnek, s júniusban kellett volna befejeződnie — végül is *a tmk decemberben megkezdhette munkáját az új helyen.*

Az új tmk-műhelyben *Földényi Pál* műhelyvezető kalauzolt végig bennünket.

— Milyen munkákat végeznek elsősorban?

— Munkánk az *épületkarbantartás és javítás, kezdve a legkisebb szereléstől a komolyabb berendezésekkel való foglalkozásig, s nemcsak az egyetem épületében, hanem a kollégiumokban is. Legtöbb probléma a fűtéssel és az elektromos hálózattal* van, ezek a rendszerek már *meglehetősen elavultak, s gyakori a meghibásodás.*

Végigmenve a műhelyen feltűnő, hogy *világos, kulturált, az előzőhöz képest egészségesebb körülmények között dolgozhatnak* itt az emberek. *A tágas helyen az egyes munkahelyeket szakterületenként — villanyszerelő, asztalos, lakatosműhely — külön szobában rendezték be, s saját alkatrész és szerszámraktáruk is van.*

A műhelyben 17-en dolgoznak, többségük 30 éven aluli, s általában megelégedéssel beszélnek munkahelyükről. Ez érthető is, hiszen a kedvező munkakörülmények mellett jól felszerelt öltöző és zuhanyozó áll a dolgozók rendelkezésére, ami egy munkahelyen ugyancsak nem mellékes körülmény.

— *Az alapvető szerszámok, gépek megvannak, de azért állandóan bővíteni is kell,* szeretnénk a műhely felszereltségét tovább javítani — *mondja Földényi Pál.* — Már tervbe van véve egy porelszívó berendezés, még egy hegesztőkészülék, s egy új esztergapad.

A tmk-műhelyben látott egészséges, kulturált körülmények láttán joggal megállapíthatjuk: *Jó helyre került a tmk, s a pincét is jól hasznosították.*

Földes P.

Kényelmesebben folyik a munka (Burger Ferenc fotói)

AIESEC-kongresszus

1975. MÁRCIUS 1. ÉS 9. KÖZÖTT,

Bécsben folyt le az AIESEC legjelentősebb nemzetközi megmozdulása, ahol tanácskozásra ült össze öt kontinens több mint negyven országának 250 képviselője, hogy megvitassa a szervezet előtt álló feladatokat, felmérje az eddigi eredményeket és nem utolsó sorban — az IBM 370-es számítógép segítségével — *eldöntse azt, hogy a 4000 jelentkező közül ki jut munkahelyhez nyári szakmai gyakorlat céljából.*

Az előkészítő munka során fontosnak tartottuk azt, hogy egyrészt olyan fogadó vállalatokat keressünk, amelyek — magas színvonalú szakmai gyakorlatot biztosítva— hatékony propagandát tudnak kifejteni a szocialista gazdaságitársadalmi rendszerünk mellett. Másrészt *a kiutazó hallgatóktól elvárjuk azt, hogy a lehető legjobban képviseljenek bennünket abban a tőkés környezetben, ahol szakmai gyakorlatukat töltik.* Tapasztalatból tudjuk, hogy egy jól sikerült szakmai gyakorlat milyen pozitív véleményformáló hatással van Magyarországról.

A kongresszuson *37 teljes jogú tagország képviseltette magát, ezenkívül az 5 próbatag és „prospective country" státuszú ország mellett megfigyelőként jelen volt a Szovjetunió, Irán és Elefántcsontpart.*

A kongresszus nagyon szervezett, de változatlanul roppant bürokratikus munkarenddel dolgozik, s teljes ülések (a nemzeti AIESEC szervezetek elnökeinek részvételével) a Commission I. ülések (cserével foglalkozó képviselők ülései, itt folyik a csere technikai lebonyolítása is) a plenáris ülések (Commission I. és Commission II. részvételével), a munka- valamint vitacsoportok eddigi felépítésének megfelelően. Az egyes javaslatok végigjárják a munkacsoport — teljes ülés — plenáris ülés szokásos útját. *Ebben a nehézkes, bürokratikus rendben továbbra is megfullad a legtöbb lentről érkező friss kezdeményezés, amelyekkel különben jobbára csak néhány ország lép fel.*

ÁLTALÁNOS VÉLEMÉNY

szerint, amelyet nemcsak a fejlődő országok képviselői, de a fejlett tőkés országok egyes képviselői is hangsúlyoznak, *az AIESEC egyfajta válságban van, megrekedt a fejlődésben, valamiféle „vízfejjé" nőtt. Az impozáns számok; a cserélt munkahelyek több ezerre rúgó száma, a tagországok negyven fele járó létszáma stb.; a világ felé kialakult pompás „image" mögött egy magát „nemzetközinek csak nevező" szervezet húzódik meg, amelyben nincs valódi nemzetközi együttműködés.*

Ezeket a problémákat a fejlett országok közül főként az *NSZK, Írország, Franciaország, valamint Spanyolország érzékelték, ezért hozták létre a kongresszus előtt az európai elnökök találkozóját is, amelyben az együttműködés több kérdését vetették fel.* Ezek közül a legérdekesebbek: Anglia helyzetének konszolidálása a szervezetben, ott ugyanis néhány év alatt negyedére csökkent a fölkínált munkahelyek száma, súlyos adósságai vannak a szervezettel szemben; *fizikai munkát nyújtó szakmai gyakorlatok bevonása a cserébe (francia javaslat).*

A fejlődő országok és gyengébb AIESEC tagországok egyértelműen *igénylik a változtatást, azonban vagy egyáltalán nincs, vagy megoszlik a véleményük arról, hogy mit akarnak. Egyetlen markáns, kialakult vélemény mégintcsak a portugál delegáció részéről jelentkezett, természetesen sokkal határozottabban, mint tavaly. Egyrészt határozottan tiltakozik az ellen, hogy a szervezet programot fogadjon el Portugália helyzetének az AIESEC-ben való megszilárdítására, hangoztatva, hogy Portugáliában a helyzet április 25-vel gyökeresen megváltozott, nincs mit „megszilárdítani".* A jelenlegi AIESEC-imagenek Portugáliában nincs semmi vonzása, *a diákságot egyáltalán nem érdekli az, hogy megtanulja a modern tőkés vállalatvezetési módszereket, hanem más társadalmakkal akarnak megismerkedni.* Ez nyilvánult meg a columbiai elnöki találkozón (Presidental Meeting) felvetett portugál alapokmány-módosítási javaslatban is, amelynek megvitatására most kerül sor. *Azt indítványozták, hogy az AIESEC-et nyílvánítsák a közgazdasági és társadalom-tudományi hallgatók szakmai szervezetének, azonban meglehetősen éles ellenállásba ütközött* a legtöbb konzervatív tagország részéről mondván, hogy így is részt vesznek ilyen érdeklődésű hallgatók az AIESEC-ben, és ennek deklarálása megint csak egyfajta politikus irányba nyitná meg az AIESEC kapuit. *Végül is olyan döntés született, hogy a legközelebbi kongresszuson fogják megvitatni Portugália javaslatait. A portugálok különben tüntetőleg távolmaradtak számos ülésről.*

A KONGRESSZUSON BENYÚJTOTTUK

a próbatagságért való folyamodásunkat, amelyet az alapokmány értelmében hat héttel a kongresszus előtt kellett volna megküldeni a brüsszeli Nemzetközi Titkárságnak, valamint az egyetemünket ismertető hivatalos brosúrát. A tagsági státuszokat felülvizsgáló albizottság megvizsgálta kérésünket, a magyar AIESEC eddigi tevékenységét, és javaslata alapján *egyhangúlag megválasztották Magyarországot az AIESEC próbatagjává.*

Elmondhatjuk azt, hogy részvételünk a kongresszuson sikeres volt. Most minden erőnket a külföldi diákok nyári programjának megszervezésére kell fordítanunk és *ezért várunk mindenkit, aki szívesen gyakorolná nyelvtudását és részt venne nyári programjainkban.*

Iszak Tibor — Balogh László
(Nemzetközi Kapcsolatok Bizottsága)

KEN-re készülve

A mi kis általános karunk

Kommunista ünnepség a Rubon

Egyetemi élet az NSZK-ban

Három hetet töltöttem az NSZK-ban, s ezalatt igyekeztem a sok egyéb élmény mellett megismerni a nyugatnémet diákok életét is.

A belpolitikai élet feszült volt, hiszen az infláció túlszárnyalta a 6 százalékot (bár igaz, hogy ez a legalacsonyabb Nyugat-Európában) és pont ez idő alatt haladta meg a munkanélküliek száma az egymilliót. Ez a légkör különösen a leghaladóbb baloldali erőket aktivizálta; újságaik mind többet és többet írtak a súlyos gazdasági helyzetről, a kapitalizmus általános válságáról.

Az ifjúság szervezetei

Az ifjúság az ország politikai életéhez hasonlóan erősen megosztott. Minden nagy pártnak, de még a kisebb politikai csoportoknak is megvan a maga ifjúsági illetve diákszervezete. Ezek nagy anyagi támogatást kapnak a politikai arculatot meghatározó párttól. A pártviszonyoknak megfelelően a legjelentősebbek az SPD Szocialista Főiskolai Szövetsége (SHB) és a CDU Keresztény Demokrata Diákköre (RCDS). Az egyetemi diákparlamentekben megtalálható még a jobboldali Liberális Akció (LA) és a Szövetség (SLH), valamint a balodalon a (legfegyelmezettebb és leghaladóbb) Spartacus Marxista Diákszövetség (MSB) — nyugatnémet testvérpártunk diákszervezete —, a Liberális Főiskolai Egység (LHV) és a Baloldali Függetlenek. Az ultrabalos maoista KDD/ML, KBW és az újfasiszta NPD diákszervezeteinek —szerencsére— jelentéktelen a tömegbenyomása, így a diákparlamentekbe sem tudnak bekerülni. A diákparlamentekben az erőviszonyok országrészenként eltérőek, függvényei a pártok befolyásának. A baloldali szövetségeknek természetesen a munkáslakta területeken van a legnagyobb befolyásuk, mint például az MSB Spartacusnak a Ruhr-vidéken.

A baloldali szervezetek egyik fő hibája az, hogy néha fontosabbnak tartják az egymás elleni harcot, (ennek eredményei az állandó provokációk és zavargások), ahelyett, hogy közösen lépnének fel igazi ellenségük, a jobboldal ellen, amely ügyesen manipulálva kihasználja ezt a helyzetet. Ez különösen a maoista szervezetekre jellemző (akiknek volt kitől tanulni!). Persze indítanak közös akciókat is, mint például a hős vietnami és chilei néppel való szolidaritási megmozdulások, ahol szinte minden balos szövetség részt vesz, s ahol mindig a Spartacus szervezőkészsége tűnik ki.

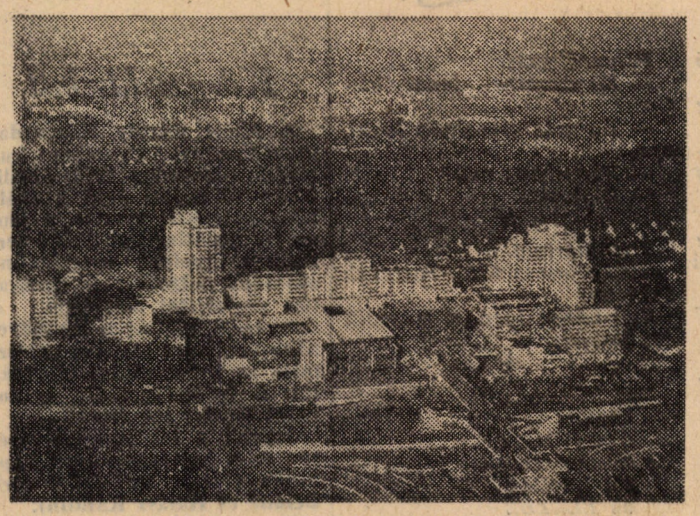

A Ruhr-vidék egyetemi városa

Az „info"-k

A nálunk is annyit csepült információáramlás ott is jelentős probléma. A mozgósítás, szervezés — no és persze a manipuláció — igen változatos eszköztárát vetik be a tömegek megnyerésére. Ez kezdődik az egyetemeket kitapétázó transzparenseknél, plakátoknál, cetliknél, folytatódik a bejáratoknál kiabáló megafonos agitátoroknál és elmegy egészen a menza bejáratánál sorfalat alkotó papírlap — (úgynevezett „info") — osztogató diákokig. Mindegyik szervezet majdnem minden napra készít friss infót, amelyekben a legújabb egyetemi, társadalmi és világproblémákról írnak. Ezeket azonban a többség nem olvassa el, hanem belegyömöszöli a pár lépéssel arrébb álló szemétkosarakba (ahonnan az élelmesebb propagandisták kihalásszák őket és újra osztják). Az érdeklődőbb diákok sorban állás közben futják át a szimpatizáns szövetség infóját. A stencil, vagy xerox eljárással készülő lapok jó eszközei a tájékoztatásnak, csakhát ezt a lehetőséget meghatározzák az anyagi körülmények.

A tanulmányi munkafegyelem a mienknél összehasonlíthatatlanul lazább, szinte senki sincs folyamatos tanulásra ösztönözve vagy kényszerítve, A szemeszter végén 6—7 vizsga számukra teljesen idegen. Csak minden második évben vagy egy összefüggő anyagrész után van egy-egy komplexebb vizsga; egyedül a ritka beszámolóktól, zéháktól vagy házi dolgozatoktól félnek kissé. A tanulmányokat minden további nélkül meg lehet szakítani, s így máris érthető, miért is jár valaki már 9 vagy 10 éve egyetemre.

A szegényebb szülők gyermekei szociális ösztöndíjat kaphatnak, de még így is nagy megerőltetést jelent a taníttatás. Kollégiumi elhelyezést csak kevesen kapnak, a többség nagyon drága albérletben lakik. Bár az is igaz, hogy a közösségi szemléletmód alacsony foka miatt sokan nem is akarnak társaikkal együtt élni.

A DKP hete

Bochumba érkezésemkor legnagyobb szerencsémre egy kis fesztivál kellős közepébe csöppentem. A DKP tartott egyhetes ünnepséget a Bochumi Egyetemen (20000 hallgatójával az NSZK legnagyobb felsőoktatási intézménye). Ezen az egyetemen a legerősebb az MSB Spartacus, illetve a DKP befolyása. Ez nem csoda, hiszen munkáslakta vidék, s itt a legmagasabb a munkásszármazású diákok aránya. Az ünnepségsorozat számos programja közül csak a legkiemelkedőbbek: „Munkásmozgalom a Ruhr-vidéken" (diavetítéses előadás) „Árstopért és árellenőrzésért..." (előadás és vita), „A munkásvilág irodalma" (önképzőkörök előadása), filmvetítés. Felejthetetlen élményt jelentett a búcsúest. A főműsor este 7 órakor kezdődött a legnagyobb 2000 fős előadóban, amely zsúfolásig megtelt, hogy még a lépcsőkön is ültek. De még így sem tudott mindenki bejutni. A Flok de Cologne együttes (érdekessége, hogy minden zenésze a DKP tagja, no és persze nem utolsósorban kiváló muzsikus) játszotta a „Múmiák" című Chile-oratóriumát. Első osztályú, jazzelemekkel tarkított beatzenére írtak szöveget, amely a fasiszta junta rémtetteiről szólt és amelyben szolidaritásukról biztosítják az elnyomott chilei népet.

Az előadás szünetében a DKP egyik vezetője röviden, velősen és főleg nagyon szellemesen válaszolt a CDU/CSU kommunistaellenes hecckampányára. A műsor végén felcsattanó fergeteges taps nem kizárólag a kitűnő együttesnek szólt, hanem egyben kifejezte a kommunista és nagy számú szimpatizáns diákok szolidaritását a chilei néppel és az ünnepséget szervező DKP-val. Utána folytatódott a szórakozás az egyetem egész területén. Akinek táncolni támadt kedve, az a discók és beategyüttesek környékét kereste fel; aki komolyabb zenét akart hallgatni, az jazzegyüttesek műsorát élvezhette. Közben pedig: lacikonyha, sült kolbász, palacsinta, lángos, üdítők, célba dobás, szerencsehalászat és antiimperialista futball (ez annyit jelentett, hogy aprópénz befizetése ellenében háromszor lehetett célozni egy focilabdával a hasonló feliratú, két elég nagy lyukkal ellátott táblára: aki mindháromszor a lyukba talált, az „antiimperialista hős" lett és kis ajándékot kapott).

A falakat, ablakokat szinte teljesen beborították a DKP változatos tartalmú és formájú plakátjai, transzparensei, Az ünnepségsorozat mély benyomást tett minden résztvevőre és remélhetőleg sok új hívet szerzett a DKP-nak.

Szentirmay László

Egy első és egy második díj

Igaz barátok között Katowicében

Az egyetemi KISZ-vb megtisztelő választása és megbízása alapján az NKB szervezésében vettünk ketten részt április 9—10-én Katowicében a Lengyel Egyetemisták Szocialista Szövetsége meghívására a nemzetközi diák tudományos ülésszakon.

Az ülésszakot a katowicei Karl Adamminckievic Közgazdasági Akadémia diákjai és tanárai szervezték, témája: a „KGST-országok fejlődésének közgazdasági problémái". A lengyel egyetemisták mellett Várnából, Halléból, Berlinből, Pozsonyból, Prágából és Budapestről érkeztek dolgozatok és előadók. Az ülésszakot igen komolyon készítették elő, a szervezés jól vizsgázott. A külföldi dolgozatokat külön értékelték meghatározott rendszer alapján.

Egy első és egy második díjunkkal a legjobb eredményt értük el az említett városból érkezett delegációk között.

Az ülésszak befejezése után kis nemzetközi tanácskozáson vitattuk meg a tudományos diákköri munka helyzetét az illető egyetemeken és főiskolán. Mi is ismertettük itthoni eredményeinket és problémáinkat, említettük a Rajk László Szakkollégium munkáját, céljait, elképzeléseit, igyekeztünk képet adni egyetemistáink tudományos tevékenységéről.

Lengyel barátaink tettek egy igen érdekes javaslatot. Szervezzünk olyan nyári tábort, ahol a szocialista országokból érkezett közgazdász hallgatók meghatározott témával foglalkoznának, megvitatnák és kicserélnék véleményüket, végül pedig eredményeiket írásba foglalnák, közös dolgozatot készítenének.

A témában előzetes megállapodás alapján mindenki már ott komoly előkutatásokat folytatna, előzetes vitaanyagot készítene, utána következne a közös munka.

Az ülésszak munkájában való részvétel sok időt igényel. A szervezők azonban gondoskodtak arról, hogy a hivatalos program után se unatkozzunk.

A legnagyobb elismerés hangján kell szólnunk arról a légkörről és remek, baráti hangulatról, amely egyúttal legjobb mutatója volt e tevékenység sikerének.

Öt szocialista ország fiataljai között szövődtek el nem felejthető kapcsolatok, igazi baráti értékrendben.

A mi kis csoportunk külön megköszöni a rendkívül kedves, mindenre kiterjedő magatartást, amely irányunkban megmutatkozott.

A Katowicében töltött néhány nap mind tudományos, mind emberi közösségi értelemben, sok hasznos tapasztalatot és tanulságot adott számunkra. Ezekről próbáltunk most egy pillanatképet adni, megosztani minél több emberrel élményeinket.

Zádor Márta—Póka Ferenc

Nobel-díjas *közgazdászok*

II.

JAN TINBERGEN holland tudós munkássága nem ismeretlen nálunk, elég csak a majd húsz éve kiadott ökonometriai könyvére utalni. Ennek az új tudományágnak egyik megalapítója és elismert szaktekintélye. A közgazdaság más területein is korán nevet szerzett így például az elmélettörténeti tananyagunkból is ismert pókhálóelmélet (cobweb theorem) kidolgozásával. Szerteágazó érdeklődését mutatja az is, hogy foglalkozott egyebek között a technikai haladás hatásának kimutatásával, az akcelerátor elv statisztikai igazolásával, vagy például az oktatás gazdaságtanával.

Legjelentősebb talán a tervezés és a gazdaságpolitika kvantitatív megalapozása terén kifejtett munkája. A holland Tervhivatal igazgatójaként két évtizeddel ezelőtt kezdett foglalkozni a regionális tervezés, nemzetgazdasági tervezés és a gazdasági növekedés kérdéseivel.

A társadalmi, és főleg a tulajdonviszonyokat másodlagosnak tekinti, de ő is fontosnak tartja a gazdaság és a társadalom tervszerű, tudatos irányítását. A különböző társadalmi rendszerek egymás mellett élésének és a békés versenynek híve.

PAUL A. SAMUELSON, a „Statisztikai és dinamikai közgazdaságtani elmélet kidolgozásáért, elméleti közgazdasági kutatásáért" kapta meg a Nobel-díjat 1970-ben.

Világszerte milliók tanulják a polgári közgazdaságtant Economics című tankönyvéből, amely már több tucat kiadást ért meg. (Tudtommal magyar nyelvű kiadása is várható). Alapos és súlyos mű, ez utóbbi mindkét értelemben igaz, angol nyelvű példánya jó három kilogramm. „Felfogásában közel áll a neoklasszikusokhoz, és nagy hatást gyakorolt rá az úgynevezett jóléti közgazdaságtan. Műveiben igyekszik szintetizálni és elkerülhetetlenül eklektikus. A marxista közgazdaságtant elutasítja, Marx közgazdasági jelentőségét tagadja" — olvashatjuk a Nobel-díjasok kislexikonában.

Könyvtárunkban található művei széles érdeklődési köréről tanúskodnak, emellett például a Newsweek-ban is gyakran publikál napi gazdasági problémákról.

B. P.

FIGYELEM!

Egyetemünk minden jelenleg elsőéves hallgatója jelentkezhet a szakkollégiumba. A felvételire való jelentkezés egy kérdőív kitöltésével és beadásával történik, amelyeket megtaláltok a KISZ-bizottságon az I. évfolyam asztalán, valamint a kollégiumokban.

A kitöltött kérdőíveket a Makarenkóban Bor Irénnek, Törökbálinton Berács Józsefnek, az egyetemen pedig Mucsi Barnának (fsz. 19/d) adjátok oda.

Jelentkezési határidő: május 10.

Részletes tájékoztatást a kérdőíven és a szakkollégium faliújságán találtok (a büfével szemben).

Rajk László kollégium

HUMORZSÁK

December 31-én. A hallgató nem tud semmit.

— Tanár úr legalább ma ne írja be. Szilveszter van!

— Rendben van. Majd másodikai dátumot írok, addig ne gondoljon rá!

★

A tanár észreveszi, hogy egyik diákja kezén jegygyűrű van.

— Mi az, időközben megnősült?

— Igen.

— Akkor maga már tudja, mi az igazi boldogság.

— Igen, de már késő.

★

— Van még hátra vizsgád?

— Igen, kettő.

— Miből?

— Matekból.

Pályaválasztás.

— Mi szeretnél lenni kisfiam?

— Én más szeretnék lenni, apa.

— Hogy-hogy más?

— Diplomás.

★

Szeminárium.

Gyakorlatvezető: Tartsunk szünetet?

Egy hang: Igen, a második óra helyett.

★

Egy költemény:

DiploMA, vagy
diploHOLNAP,
minket aztán
jól kitoltak
az ÉLETBE

F. P.

Éjféli beszélgetés

ADY. Kísértessék!
JÓKAI. Kísértessék!
A. Maga mióta szobrozik itt?
J. Amióta lelepleztek.
A. Ha nem tévedek, Jókai Mór!
J. Ön pedig Liszt Ferenc!
A. Miért lennék én Liszt Ferenc?
J. Hogyhogy miért?! A Liszt Ferenc téren áll!
A. Magam sem értem, Ady Endrét a Liszt Ferenc térre! Legalább a Nagyvárad térre raktak volna!
J. Ott most elvadult tájon gázolna.
A. Dudva, muhar?
J. Metró.
A. De akkor is, a Liszt Ferenc térre!
J. Most már hagyja. Egy szobor ne ugráljon! Még leesik a talapzatáról!
A. Mint a ligetben?
J. Odáig nem mennék el! De itt közelebb, a Köröndön állt négy szobor. Aztán egy szépnapon Zrínyi és Szondi arra ébredt, hogy Bocskai és Bethlen helyett Vak Bottyán és Balassi áll mellettük.
A. Áthelyezés. Van ilyen.
J. Maga kis naiv! Megfúrták őket! Kellett a hely az új kádereknek!
A. Ne vicceljen! Balassi mint új káder! 400 éve élt!
J. Miért?! Száz éve tudott valaki róla?
A. Akkoriban még nem volt annyi költő. Hja, az infláció!
J. Az istenért! Csöndesebben!
A. Én csak arra céloztam, hogy manapság egyre több a költő!
Miért, maga másra gondolt?
J. Én nem gondoltam semmire!
A. Csak ír! Gyakori eset.
J. Inkább örüljön, hogy hazánkban esik egy főre a legtöbb költő!
A. Örülök. De csak azért, mert nem az én főmre esik.
J. A költők nem fejre esnek.
A. Ez a baj! Írásra esnek. Ma mindenki írásra adja a fejét. Belőlünk meg cukrászdást csinálnék. Igaz is, hogy van a Vörösmarty?
J. Ott ugrál a fején az összes belvárosi veréb.
A. Mit eszik az a sok veréb a belvároson?
J. Makarónit, pizzát.
A. Aztán itt van ez a József Attila gyerek, tetszenek a versei. Ő hol áll?
J. Valahol a külvárosi éjben.
A. Miért nem a Dunánál?
J. Szerintem örül neki. Amilyen szobrokat arrafelé csinálnak. Látta a Margit-hídfőnél?
A. A szakállasok?
J. Maga szerint vésővel készítették vagy baltával?
A. Ön nem ért a modern szobrászathoz! Végre egy kis változatosság!
J. Változatosság?! Járt már új lakótelepen?!
Furulyázó fiú, labdázó lány, labdázó fiú, furulyázó lány, furulyázó labda, labdázó furulya, furulyázó furulya, labdázó labda! Változatosság! Egy tévébemondónőnek nagyobb fantáziája van, mint a magyar szobrászoknak!
A. Olyanok a szobrok, amilyenek a megrendelők.
J. Hé! Ne szidjon hivatalos szerveket előttem!
A. Forduljon meg! De félti a a karosszékét.
J. Én fiatal koromban sokat fecsegtem, de azóta sok mindent megmagyaráztak.
A. Utána fecsegett csak igazán! A nagy magyar mesemondó! Szépen elaltatta a népet! S pont ide rakták az Andrássy úti kabaré tőszomszédságába, ahol a Horthy-detektívek előtt énekelték, hogy Egyszer volt egy tenger, Rajta volt egy ember, Elment a tenger, Megmaradt az ember, Felül a lóra, És nem megy le róla.
J. Csak nem akarja azt mondani, hogy ettől a daltól ment le? Istenem, milyen szép világ volt itt! A Wahrmann Lujzának — a híres malomgyáros lányának — volt egy kis palotája, nyolc apartmannal, benne nyolc huszárral. Néha, egy este mind a nyolcba belátogatott.
A. Látja, ez a fejlődés. Ma ezt egy szobában csinálják.
J. Aztán az első földalatti a világon.
A. Addig mondogattuk, hogy az első, míg az utolsó lett.
J. Maga túl igényes.
A. Dózsa György unokája vagyok én, Népért síró, bús, bocskoros nemes!
J. Akkor ne itt sírjon, hanem a Dózsa György úton!
A. Mi lesz, ha Dózsa György kósza népe, Rettenetes nagy dühvel özönöl?
J. Miért lennének dühösek? Van grillsütőjük, tetőantennájuk.
A. De hol van itt a kultúra?
J. Itt van a cseh kultúra, a sarkon túl a lengyel kultúra, amott meg a bolgár kultúra.
A. Nekem nem mindegy, merre vezet a magyar ifjúság útja!
J. Elárulhatom, a Váci utcába.
A. Most arra halad a magyar ifjúság?
J. Nem halad, sétál.
A. Ég, s föld felett bús hazátlanul. Hajtja őket a sors szele! Az Illés nép ég felé rohan!
J. Látszik, hogy nem olvassa az Ifjúsági Magazint. Az Illés nép most a Fonográf felé rohan.
A. Hát ezért jöttem én? Verecke híres útján jöttem én, Fülembe még ősmagyar dal rivall, Szabad e Dévénynél betörnöm, Új időknek új dalaival!
J. Mi az? Fel akar kerülni a slágerlistára? Ide már legfeljebb az új divat tör be.
A. Tudják is maguk, hogy ide mi tör be! Hiszen egész életünkben itthon csücsültek! A Madách Sztregován, az Arany Szalontán, maga meg a naccsasszonnyal Füreden! Fogalmuk sincs a világról!
J. Hálátlan fiatalok! Ha mi nem csücsültünk volna itthon, maguk sem grasszálhatnának annyit nyugaton. Párizsba beszökött az ősz! Kit érdekel ez tavasszal Pesten?!
A. Nem igaz! Ifjú szívekben élek, s mindig tovább! Hiába törnek életemre vén huncutok és gonosz ostobák!
J. Már megint ez az ifjúság! Azt hiszi, én nem voltam fiatal? Ezen a beteaséaen mindenki átesik. Nekem is volt ifjúkori véldaképem! Az akkori Che Guevara. A Kossuth. Csak másképp nyírta a szakállát.
A. Maga egy köpönyegforgató! Góg és Magóg fia vagyok én!
J. Maga meg egy közönséges hazudozó! Az előbb azt állította, hogy a Dózsa György unokája, most meg a Góg házaspár fia!
A. Se rokona, se ismerőse nem vagyok senkinek!
J. Akkor holnap folytatjuk, jó?
A. Jó.
J. Kísértessék!
A. Kísértessék!

Farkasházy Tivadar

IRÁNYTŰ

Közgazdászbál

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem kulturális bizottsága 1975. április 26-án 19 órától éjjel 2 óráig közgazdászbált rendez a Duna Intercontinental Szálló termeiben, melyre egyetemünk oktatóit, dolgozóit és hallgatóit szeretettel meghívja. A szervező bizottság a legkedvezőbb árajánlat alapján választotta az Intercontinental Szállót. A belépőjegy ára vacsorával együtt 100 forint.

Jegyek a közönségszervezésen és a kultúrosztályon kaphatók (164-es mellék, Zacsek Béláné és Halász Katalin).

„Társadalmi viszonyaink és a szocialista demokrácia"

Május 5-én délután az MSZMP XI. kongresszusának anyagából „Társadalmi viszonyaink és a szocialista demokrácia" címmel Molnár Endre elvtárs, a Budapesti Pártbizottság titkára tart előadást.

Az előadás helyét és pontos kezdési időpontját plakátokon közöljük.

Tudományos szocializmus tanszék

Reklám

Itt az új tavaszi divat! Akar büszke és ellenállhatatlan lenni? Járjon közgáz-sapkában. Fehér alapon piros betűkkel hirdeti tulajdonosa hovatartozását.

Fiúknak hódító, lányoknak sikkes viselet. Megvédi hótól, jégtől, esőtől, naptól és káros szellemi behatásoktól. Kapható április 30-án este az aulában, ára: a KEN-vetélkedő első helyezése. Ne szalassza el az alkalmat.

Egyetemi TDK-konferencia 1975

A jövő tanévi egyetemi TDK-ülésszakra a dolgozatok beadási határideje április 30. A dolgozatokat három példányban, három tartalmi kivonattal együtt a tanszéki TDK-felelősöknek kell leadni. A dolgozat címlapján is szerepeljen a témavezető tanár neve, a tartalmi kivonaton pedig évfolyam, szak és lakcím feltüntetését is kérjük. A konferencia 1975 szeptemberében lesz, s részt vesznek rajta azok az új dolgozatok is, amelyeket a tavaszi országos ülésszakra már beadtak.

TDK Tanács

NEBU — avagy hagyományt alapítunk?

Kóstolónak a NEBU programjából

Bizonyára ismeritek az öregember történetét, aki diófát ültetett, hogy unokái élvezhessék a fa gyümölcsét. Most mi is ilyen mesebeli öregapó szerepére vállalkozunk. Kis hagyományfácskát ültetünk, és nagyon szeretnénk, ha az elkövetkező években dúslombú fává cseperedne, sőt akár kis liget lenne belőle. Úgy érezzük, hogy szüksége van az egyetemi, kollégiumi életünknek ilyen üde, változatosságot jelentő eseményekre. Diákéletünk jelenleg nagyon szegény hagyományokban, úgyszólván nem is beszélhetünk igazi diákszokásokról.

Pedig annak idején voltak követésre méltó kezdeményezések szép számmal, de ki emlékszik ma már rájuk. Kinek mond az a név valamit, Commercium? Senkinek. Az év közbeni diákos—mulatós együtléteknek volt ez a neve. Ilyenek voltak a diákavatás, a testvériség, a salamanderivás, az obsitos diáknak az egyetemről való távozása, a ballagás. Ezekhez pedig rengeteg szokás, tréfa, sördal, vers kapcsolódott, de éppúgy a múlt ködébe vesztek, mint az ilyenkor szokásos ceremóniák, az ilyenkor viselt öltözetek, a talárszerű, bokáig érő csuha, kis kerek süveg, a tóga vagy a malacpucoló köpönyeg, mely az utolsó szemeszterét hallgató öregdiákot illette meg.

Az említett diákhagyományok közül a legmeghatóbb és talán a legérdekesebb is a ballagás, a búcsúzás, melynek újbóli feleleventésére készülünk a Varga Jenő kollégiumban. A régi ballagás, jelképezte a „Búcsút" a várostól, a barátoktól, az egyetemtől, a professzoroktól, az ifjúságtól. A távozó diákokat a város kapujáig kísérték, mielőtt útra keltek volna. Itt, a város kapujánál itták meg „az utolsó korsót", amelyet ősi keleti szokás szerint a város kapujának szegletkövén törtek össze. A ballagáson szokás volt a lampionos, tréfás, tarkarongyos felvonulás is. Ennek a nálunk elhanyagolt hagyománynak a feltámasztását szeretnénk elérni a NEBU (negyedéves búcsúztató) ünnepségeivel és mulatságával.

Lehet, hogy idén még kicsit bizonytalan, gügyögő lesz majd az újszülött, de ha megértéssel és szeretettel fogadjátok, jövőre talán már testvéreinek születéséről is beszámolhat a krónikás.

Május 2-án és 3-án, péntek és szombat este kerül sor a NEBU eseménysorozatára, melyre nagyon szeretnénk, ha a kollégistákon kívül a meghívott tanárok is minél nagyobb számban résztvennének.

Május 2. Péntek 19-től

A NEBU ünnepélyes, jelmezes megnyitása. A NEBU-törvények kihirdetése.

Éjfél után:

Rongyosbál — az éjféli temetés érdekében a legszigorúbban mérünk. Csak rongyokban lehet belépni! ! !
A szünetekben: Los Primitivos együttes új műsora.
Divatbemutató férfi manekenekkel.
Játékok, versenyek — fogadóirodák megnyitása.

Éjfélkor:

Az egyetemi éveket jelképező koporsó sírbatétele.
Előtte jelmezes, fáklyás körmenet a kollégiumban a rongyos had kíséretében. A pinceklubban gyászbeszéd, emlékbeszédek, utána elhantolás.

Éjfél után:

Hermafrodite szépségverseny.
Halotti tor — Mrs. és Mr. Rongy megválasztása.

02-kor:

A magas Praesidium berekeszti a mulatságot.

Május 3. szombat:

18 óra — Az isteni fényben tündöklő Firmák megnyitják a mulatságot. (Ezúttal zártkörű az ünnepség. Csak a negyedik éves kollégisták és a meghívott kedvenc tanárok vesznek részt rajta.)

Ülőfogadás ételtel — itallal — csapolt sör — korsókkal.

Kabaré

az elmúlt 4 év történetei alapján
Részletek: Korai ébresztő — magas szintű egyetemi küldöttség látogatása a kollégiumban. A csontbrigád — a menzai emlékmű avatása, képzőművészeti kiállítás, tárlatvezetés. Kis kutya, nagy kutya — népdalkör. Így vizsgázunk mi. Tanárparódiák. KISZ táncfolyam: első tánc csárdás: Kettőt balra, kettőt balra.

Komolytalan árverés fölösleges, de értékes cuccainkból.
Teknősbéka ügető
Békaugrató versenyek — fogadó irodákkal.
Lovasi torna a fűemeletek között a „Kollégium legszebb lánya" erényövének kulcsáért.
Emlékszttorik — üzenetek az utókornak.

Belépődíj nincs,! Katonáknak és oktatóknak 50 % engedményt adunk.

Első és utolsó alkalom. Első, mert ez az első ilyen jelegű NEBU (szeretnénk hinni, hogy nem az utolsó). Utolsó, mert ezután már csak a vizsgákon rúgjuk az utolsókat egymáson.

Gondoljátok meg! NEBU — suljatok. — hogy ezt a régi hagyományt feltámaszthassuk poraiból. Nyúlszívvel menjünk a vizsgákra? Előbb inkább a NEBU! Erre a két estére legyen jelszavunk a komolytalanság!

NEBUBI

SPORT

Figyelem!

SPORTCSEMEGE!

KEN — KEN — KEN — KEN

Idén is megrendezésre kerül a TANÁR—DIÁK kosárlabda-mérkőzés.

A részletes program:

1975. április 29-én kedden. Kinizsi 15 óra Közgazdászok—Hallgatók női mecscse.
15 óra 30 perc Tanárok—Végzősök (IV. évf.) férfi összecsapás.

A lányok összeállításáról annyit tudunk, hogy megpróbálják legjobb csapatukat összeszedni, hisz a Közgazdászok csapatában három végzett hallgatótársunk is szerepel, akik komoly játékerőt képviselnek.

A férfiaknál már minden tisztázott. A tanárok csapatát Molnár Sándor edzi. **Játékosok: Berend T. Iván, egyetemünk rektora, Sörés, Vajda, Török, Zsadányi, Forgó, Bánfi, Kelemen.**

Végzősök: Sörés, Hatházi, Sebők, Spielmann (IV. évf. belker.), Szabó (IV. évf. pénzügy), Udvarhelyi, Papp (IV. évf. külker.).

Megfogadjuk, hogy a tavalyi győzelmünket idén is megismételjük!

Az igazi sportcsemegére belépőjegyeket nem osztunk előre, bár tavaly is szűknek bizonyult a Kinizsi. Ezért javasoljuk minden kedves oktatónknak és hallgatónknak, hogy idejében foglalja el helyét a sportcsarnokban.

Spielmann János

★

A tanár—diák férfi labdarúgó mérkőzés április 27-én (vasárnap) de. 10 órakor a MAFC-pályán kerül megrendezésre (Bp. XI., Budafoki út 42.).

Aranyeső Szegeden

A három bajnok: Lukács Irén (I. évf.), Bodrogi József (I. évf.) és Gábor Valéria (II. évf. ipar.)

Szegeden rendezték meg a főiskolai és egyetemi asztalitenisz-bajnokságot. A szegediek ideális körülményeket biztosítottak a verseny lebonyolításához. A közgázosok csapatkapitányát, vezetőjét és játékosát, *Németh Lászlót* kérdeztük a versenyről:

— Kik voltak a csapat tagjai?

— Négyfős női és férficsapat utazott Szegedre, amelynek tagjai: Herczeg Anna, Jung Petra, Gábor Valéria és Lukács Irén, valamint Holpert László, Bodrogi József, Majoros Bertalan és jómagam. A kétnapos verseny nagy erőfeszítésre késztette a csapatot, mert reggel 9-től este 11-ig játszottunk. Eredmény azonban bőven volt, mert 4 döntőbe kerültünk be, s mind a 4-ben aranyat szereztünk, tehát a 7 döntőből *4-ben KÖZGÁZsiker született.*

— Kik szerezték az érmeket?

— *Ki kell emelnem a lányok játékát és teljesítményét.* A *Gábor—Lukács* duó nem talált legyőzőre sem csapatban, sem párosban. A sikereket tovább tetőzte még, hogy *Lukács Irén* utcahosszal nyerte a női egyest, majd *Bodrogival* az oldalán *vegyes párosban is diadalmaskodott.* A férfi egyesben *Bodrogi* roszszabb mérkőzésaránnyal szerezte meg a *bronzérmet.*

— Volt valamilyen érdekes sztori a verseny idején?

— Azon kívül, hogy remek hangulatban töltöttük el a két és fél napot, kétségkívül legnagyobb sikere a kupák felavatásakor fogyasztott hideg sörnek volt.

— Mely egyetemek jeleskedtek még?

— A MAFC-os srácok, a pécsi műszakisok és az ELTEsek sem okoztak csalódást.

A nem hivatalos pontversenyben a közgázosok fölényes győzelmet arattak. A fiatal erőkből álló csapat a jövőben is szép eredmények elérésével növelheti egyetemünk hírnevét.

Majoros Bertalan
1. évf. 21. csoport

HÍREK

A fasizmus felett aratott győzelem harmincadik évfordulója alkalmából május 9-én este 7 órakor előadás és filmvetítés lesz az egyes előadóban. A film címe: A belorusz pályaudvar.

A film előtt bevezető előadást tart dr. Szíva Péter alezredes, a Zrínyi Katonai Akadémiáról.

KÖZGAZDÁSZ

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja
Megjelenik kéthetenként a tanulmányi időszak alatt
Felelős szerkesztő:
FARKASINSZKY TIBORNÉ
Szerkesztőség: Budapest IX., Dimitrov tér 8.
Telefon: 257—207
Kiadó: Hírlapkiadó Vállalat
Budapest VIII., Blaha L. tér 3.
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Készül a Szikra Lapnyomdában